

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3,5 DM.

BUČ KASIDI I KID

BROJ
CENA 2000 DIN

66

ULOG JE
SMRT

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

ULOG JE SMRT

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
ULOG JE SMRT

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mica Trifunović

Recenzija:
Milorad Stevanović

Korektura:
Nada Maksimović

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 66 — FEBRUAR 1987. GODINE. Cena 200 DINARA. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-246 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj žiro računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Štampa »Litopapir« — Čačak.

Teks Gordon

ULOG JE SMRT

Velika, plava, zunzara uporno je pokušavala da izleti iz zagušljive prostorije, ali je svaki put naletala na tanku zelenkastu mrežu. Nekoliko pari očiju pogledalo bi je svaki put kada bi zujanje njenih krila za trenutak umuklo pred mrežom, a onda bi im se pogledi vratili na dvojicu ljudi od kojih je jedan držao u ruci kolt, a drugi tanku platnenu vreću koja je iz trena u tren postajala sve deblja.

Plavokosi revolveraš koji je stajao tik kraj ulaznih vrata i na nišanu držao četvoro građana koji su se zatekli u mešnoj banci neposredno pred nje no zatvaranje, jednog trenutka se namršti.

Nešto nije bilo u redu, napolju, na ulici.

— Hej, pametnjakoviću, nešto ne valja — reče on.

Njegov ortak okrete glavu i nasmeši se.

— Naprotiv Kide, sve je u redu — uzvрати i pokaza poslednji smotuljak dolara koje se upravo spremao da ugura u već nabijenu platnenu kesu.

— Napolju nešto nije u redu — ponovo se javi plavokosi.

I zaista već nekoliko minuta sa ulice nije dopro ni jedan od uobičajenih zvukova. Nije se više čulo tandrkanje kola, topot konjskih kopita, galama dečurlije koja je do maločas odjekivala negde na ulici. Zamro je i razgovor prolaznika.

Jednom rečju na ulici ništa više nije bilo normalno. Činilo se da je i pritisak u maloj

prostoriji banke Džoše Logana naglo porastao. Kao da je i ono malo vazduha odjednom nekud nestalo.

— Mister... sada ste dobili pare... molim vas idite — javi se proćelavi Logan, brišući lice besprekorno čistom, belom maramicom.

Dvojica momaka koji su mu upravo opljačkali banku nisu ga ni pogledali.

Buč Kasidi zaveza vreću i oprezno priđe prozoru. Na ulici više nije bilo nikoga. Jedan pas lutalica lenjo pređe prašnjavu ulicu ali kad dođe do bureta za kišnicu koje je stajalo kraj ugla kuće on naglo skrenu. Neko je stajao, ili bolje reći, čučao iza bureta i taj neko je držao pušku u rukama.

— Do đavola, u pravu si. Nešto se sprema. Tačno, eno ih i na prozorima one kuće preko puta, a eno jednog, leži na krovu one druge zgrade — reče Buč Kidu koji je još uvek držao na nišanu posetioce banke.

Najzad i Kid priđe vratima i pomeri debelu sivu zavesu zategnutu preko stakla. Taman je imao vremena da vidi kako dva čoveka pretrčavaju ulicu i zamiču negde pored banke.

— Opkoljavaju nas — konstatova kratko.

Ova vest kao da je ohrabrila mladog bankarskog činovnika koji posegnu rukom u fioku stola i otud izvuče remington kalibra »32«. Zatezanje kokota na njegovom oružju odjeknu u napetoj tišini tako glasno da se svi okrenuše na onu stranu. Kid je bio najbrži. U trenutku kada je momak ispružao ruku Kid se brzo okrete i istog časa njegov kolt grunu. Jedna žena vrisnu, a kao eho odgovori joj jauk pogođenog činovnika. Kidov metak zakačio ga je visoko po ramenu i on više od straha ispusti oružje i visoko podiže ruke.

Istog časa odnekud, prekopu ta odjeknu plotun. Pucnji pušaka izmešale se sa praskavim zvukom koltova. Kiša olova za su uglavnom zid banke. Tek nekoliko zrna razbi prozore i vrata i ode visoko, pod plafon.

— Prekinite... prekinite, prokletnici, tamo su i naši — vikao je neko gromkim glasom.

Pucnjava, sada već sporadična, umuknu. Nastala tišina sa da je bila još veća, teža.

Ona žena koja je maločas vrisnula sada je klečala na podu i tiho plakala. Džoša Logan, kao dobar domaćin priđe joj i počeo da je umiruje.

— Idite, molim vas... neko će još da strada... zbog vas — govorio je tiho ali odlučnim glasom.

— Mi bismo rado otišli — javi se Buč, ali bojim se da nam to neće dozvoliti oni napolju.

Šerif Daglas Norton, naočiti četrdesetogodišnjak guste crne kose koju su sede vlasi tek počele da šaraju, ljutito pogleda ljude oko sebe.

— Zašto ste do đavola pucali? Zar vam nisam rekao da nema pucnjave dok ne izvuče mo naše ljude iz banke. Ko zna koliko ih je tamo i kakvi su oni... oni što su sa njima.

Niko mu nije odgovorio. Šerif se osvrte kao da nekog traži a onda ugleda mršavog, dugajliju obučenog u sivo gradsko odelo, tankih brčića i dugih zulufa koji su mu se završavali na polovini brade. Kada ga spazi šerif mu daje znak rukom da priđe bliže.

— Stranče, vi ste videli napadače. Koliko ih je?

— Moje ime je Barou... Stiv Barou, maršale. Da ja sam taman hteo da uđem u banku kad sam začuo nečiji prigušen krik. Prišao sam prozoru i provirio. Dva momka su tada zaključavala vrata i koštovima naterali one jadne ljude u čo-

šak... više ništa nisam video. Odmah sam došao do vas...

Šerif diže ruku i ućutka brbljivog putujućeg trgovca Stiva Baroua. Dakle unutra su dva momka. Stranci su sigurno jer za poslednjih godinu dana, od pogibije bande Sema Volfa ni jedan bandit se nije pojavio u Magdaleni.

Iz razmišljanja ga trže putujući trgovac koji ga bojažljivo dotiče po ramenu.

— Da?

— Šerife... nisam baš sasvim siguran ali čini mi se da znam ko su oni banditi u banci — reče Barou.

— Pa da čujem stranče, ko su?

— Ponavljam nisam baš siguran ali onaj plavi momak sa malo dužom kosom i »kalifornija« šeširom na glavi je Sandens Kid ili se ja ne zvao Barou.

Iako je govorio tiho njegove reči dopreše do poslednjeg čoveka u salunu. Žagor odmah ispuni prostoriju koja je mirisala na duvan i pića svih vrsta.

— Mislite ONAJ Kid? Pa, onda drugi mora da je Buč Kasidi... šta će oni u mom gradu, prokletstvo — gotovo je knu šerif.

Neko vreme vladao je žagor, a onda se ljudi umiriše. Sve oči su bile uprte u šerifa. Čekali su da on odluči šta dalje da se radi. Dok su mislili da je reč o običnim lopovima koji su se drznuli da napadnu njihovu banku, ljudi su bili spremni da ih jednostavno zbrišu. Ali, sada kada su čuli da su dvojica čuvenih odmetnika u banci — stvar je postala malo drukčija. U stvari, mnogo, mnogo drukčija.

O brzini i preciznosti Sandensa Kida Zapadom su već kolale prave bajke, a pričalo se da ni Kasidi ne okleva da zapuca, mada je tu stvar stajala malo drukčije. No, svejedno.

— Šerife šta ćeš sada da preduzmeš? — javi se jedan momak?

Šerif ga samo pogleda kao da ga nije ni čuo, a onda priđe bliže vratima. Jedno vreme posmatrao je ulicu i banku koja je bila tek petnaestak metara udaljena od trema ispred saluna. Jutro je baš lepo počelo. Taman se spremao da ode na pecanje. Čekao je samo da se pojavi njegov pomoćnik Piter Morison pa da krene. Već je spremio i udice i gliste. Imao je čak i pet-šest debelih rovača. Kesa sa sendvičima i termos sa kafom takođe su bili sp

remni. Kako se Piter nije pojavljivao šerif je krenuo do saluna da ga potraži — i tada je sve počelo...

— U redu ljudi. Neka još dvojica izađu i pažljivo se privuku banci sa druge strane. Keri i Džef su već iza banke. Smit i ti Korli, vi ste najbrži. Prišunajte se do kuće udovice Hartfild. Sa sprata ćete sasvim lako držati na oku zadnje dvorište banke i sporedna vrata. Hajde požurite. I ne pucajte dok vam ne dam znak. To važi za sve. Jasno?

Ljudi zaklimate glavama a dvojica prozvanih pogledaše oružje pa šmugnuše na zadnja vrata saluna.

— Kide, da li da pokušamo da se probijemo — ili imaš neki drugi plan — upita Kasidi?

Plavokosi reovlveraš je namršteno gledao na ulicu.

— Možeš li da pretčiš onih pet metara do konja i dovedeš ih bliže? Ja ću da te pokrивam.

Glas mu je bio ledeno miran. Samo su mu zelenkasto-plave oči svetlucale nekim čudnim iskricama.

Kasidi priđe bliže vratima, a onda kao da se nečeg priseti. Priđe bliže Kidu i nešto mu šapnu. Ovaj samo sleže ramenima i tiho procedi.

— Ja sam tu da pucam. Ti misliš o ostalom.

Buč mu se nasmeši, namignu, a onda se okrete ljudima koji su zbijeni u uglu sa strepnjom očekivali dalji razvoj situacije.

— U redu narode, predstava je gotovo. Idete kućama — po vika Kasidi gotovo veselim glasom i pljesnu rukama.

Ljudi su ga gledali bez reči kao da nisu verovali u ono što su upravo čuli. Bankar Džošua Logan se prvi pokrenuo. Podigao je onu uplakanu ženu i poveo je prema vratima.

— Hajdemo ljudi, čuli ste čoveka — reče pa i sam počeo da gura svoje stalne mušterije prema vratima.

Šerif koji je stajao na samim vratima saluna ugleda poznata lica na vratima banke i odmah povika.

— Naši izlaze. Samo mirno. Da niko nije zapucao!

Buč Kasidi se pognu i krenuo iza poslednjih posetilaca banke. Uspeo je čak da stigne i do konja. Brzo je odvezao uzde i poveo životinje — kad mu kuršum ispaljen negde sa strane i odozgo smače šešir sa glave. Onda zapuca još nekoliko pušaka. Šerif počeo besno da psuje. Ljudi koji su se tek izvukli iz banke potrčase kud koji.

Jedan od konja koje je Buč vukao za sobom bolno njisnu po gođen negde u sapi; prope se i istrže iz odmetnikovih ruku. Još nekoliko hitaca planu iza banke i sa prozora kuće udovice Hartfild, a onda paljbu osuše i strelci iz saluna. Za tren Buč nestade u oblaku prašine koju je podiglo usijano olovo. Sandens besno opsova i izlete ispred banke. Njegov kolt velikom brzinom posla šest kuršuma u pravcu saluna. Ne obazirući se na pucnjavu odmetnik vešto izbacila ispućane čaure i brzo ih zamenila mecima izvađenim iz pojasa. Kada je ponovo ispružio ruku da puca Buč Kasidi je bio iza njegovih leđa.

— Hvala ti ortak, zamalo da me srede — reče zadihano.

Kid uđe za njim i zatvori vrata. Skide šešir sa glave i za gladi svoju gustu plavu kosu.

— Ti i tvoje ideje. Jedva su čekali da se pojavimo pa da nas srede. Šta sad?

Kasidi je već bio iza šaltera. Otvorio je jedna vrata i krenuo kroz sobu. U dnu prostorije ugledao je uska vrata. »Mora da vode u dvorište«, pomisli. Lako je otvorio vrata i — zaista pred njim se pružalo dvorište.

— Hej Kide, ovamo. Ipak imamo sreće — povika.

Kid mu priđe laganim korakom. Dobro je osmotrio dvorište. Već je hteo da krene kad na dvorišnoj prašini ugleda senku koja se tog trena pomerila. Kid pokaza Buču rukom u tom pravcu, a zatim na zgradu čiji se čošak video sa vrata banke.

— Idemo. Trči što brže možeš čim ja izletim i zapucam — reče plavokosi odmetnik i istog časa iskoči u dvorište.

Njegov prvi hitac ispaljen nasumice odvali komad daske ispod samog lakta skrivenog strelca. Čovek vrisnu i podiže se. Tada ga drugi metak dokazi po ramenu i odbaci daleko od ivice ravnog krova.

Buč Kasidi nabi dublje svoj već probušeni šešir na glavu i potrča za Kidom. Načinio je četiri pet dugih koraka kad ga zrno zakači po nozi i on odlete u prašinu. Odmah je osetio oštar bol. Znači kost je pogođena zaključki Kasidi i besno opsova.

Kid koji se već dokopao drveća u dnu dvorišta okrete glavu. Kad je ugledao prijatelja u prašini, on tresnu šešir na zemlju i opsova masno. Kasidi mu dade znak da ide dalje, ali on samo nešto promrsi kroz

zube i dotrča do ranjenog ortaka.

— Ti baš moraš da mi komplikuješ život, zar ne pametnjakoviću — reče i podiže Buča sa zemlje.

— Kost... ne mogu da stanem — jeknu Buč.

Sandens se saže i prebaci ga preko ramena.

— Hej šerife... jednog sam sredio, požurite ovamo — vikao je neko sa krova kuće kraj banke.

Kid samo baci besan pogled na tu stranu i pohita nazad u banku. Smestio je Buča na je dan sto a zatim se vratio i zaključao vrata.

— Ne krvani mnogo ali đavolski peče — reče Kasidi pošto je pogledao ranu. Olovo mi je smrskalo kost, a zatim se odbilo.

Već je skinuo vratnu maramu i koliko-toliko uvio nogu. Kada je to završio, obratio se Kidu.

— Dečko, zašto nisi pobegao?

Kid ga prvo besno pogleda, a onda reče sarkastično.

— Ako imaš još neko tako pametno pitanje onda ga zadrži za sebe inače ćeš da ga progutaš zajedno sa tim poganim jezikom. Ali, ako te baš interesuje onda čuj. Izgleda da sam jašući sve ovo vreme sa tobom

izgubio i ono malo razuma što sam imao pre nego što smo se sreli, pametnjakoviću.

Buč učuta. Još dok je postavljao pitanje znao je kakav će odgovor da dobije. Uostalom ni on ne bi postupio drukčije. Oda vno je već svoju sudbinu vezao za sudbinu ovog čudljivog plavokosog momka i znao je da će jednom i u smrt zajedno poći. Sve ovo što su oni radili ova igra sa životom imala je jedan jedini ulog: smrt. Bilo je tako svaki put kada su napadali neki voz, upadali u banke poput ove, ili kada bi Kid sedao za neki od kockarskih stolova a on mu čuvao leđa.

Da, u njihovoj partiji pokera sa životom dama u crnom, sa tradicionalnom kosom u rukama, bila je glavni ulog. Sve ostalo bilo je običan intermecc.

Kid je sedeo u uglu prosto rije u jednoj, zelenim štofom presvućenoj fotelji i gledao u tačku ispred svojih čizama. Po sle izvesnog vremena reče.

— Tebi je potreban lekar inače sa tom nogom može svašta da bude.

Kasidi pogleda nogu koja je, videlo se to ispod marame, već počela da otiče. Tada ih prenu glas sa ulice.

— Hej vi u banci, govori vam šerif Daglas Norton. Predajte se — i biće vam suđeno. Moji ljudi su već nestrpljivi. Imate pet minuta da odlučite.

Sandens počeo da se smeje kao da je čuo neku dobru šalu. Kada se smirio, reče Buču.

— Jesi li ga čuo. Njegovi pošteni građani koji nas nazivaju ubicama uželeli su se krvi... nestrpljivi su da nas izrešetaju. Eh, što bih im pokazao...

Buč je ćutao. Onda konačno reče.

— Dečko, ovog puta smo do bili loše karte. Hajde da se predamo. Od mene ionako nemaš koristi, a sada je bojim se i za tebe kasno. Ko zna, možda nam se ukaže bolja prilika.

Kid ništa nije rekao. Izvadio je tanku smeđu cigaretu, zapalio je i povukao dubok dim. Dok se nekoliko sekundi kasnije oblak plavičastog dima dizao prema plafonu on reče.

— U redu je pametnjakoviću, ovog puta mislim da si u pravu. Predaćemo se. Nekako sam uveren da nas dvojica nećemo da završimo na konopcu. Prema tome šansa za bekstvo uvek može da se ukaže. Čekaj da na miru popušim cigaretu pa ću da te izvedem.

Buč ustade i vukući nogu po podu priđe bliže vratima. Te-

šilo ga je jedino to što će uskoro dobiti stručnu pomoć.

Iznenada škripanje točkova, topot konjskih kopita i povici vozača narušišu tišinu. Kasidi pride prozoru. Poštanska kočija se zanosila ulicom nošena trkom šestoprega. Uz glasne povike i stojeći na svom mestu kočijaš najzad uspe da zaustavi zapregu nedaleko od saluna. Oblak prašine zakloni i konje i kočiju ali kad se prašina sle gla putnici počеше da izlaze iz kočije.

Šerif Norton požuri da opomene putnike da se što pre sklone, ali ga glas iz banke zaustavi u mestu. Kid, koga čak ni Buč nije primetio, otvori vrata i povika.

— Šerife, izlazimo. Reci svojim ljudima da se ne uzbuđuju. Prihvatamo tvoje uslove ali ako nekoga zasvrbe prsti ja imam još šest metaka u koltu...

Odmetnik nije završio rečenicu. Nije ni bilo potrebno. Svi su slutili šta će se dogoditi ako neko poželi da ustreli poznatog odmetnika.

Norton krete preko ulice ne proveravajući da li ga neko prati ili ne. Približavao se laganim, odmerenim korakom.

— U redu je mister... pame tno ste postupili. Meni ćete pre dati oružje a ja vam garantu-

jem sigurnost do puta u zatvor.

Dok je prilazio poznatom odmetniku šerif se nije setio ni kolt da izvuce što je Kida veoma začudilo. Ni on, ni Buč koji je stajao pored njega više viseći na njegovoj ruci, pa čak ni Norton nisu primetili elegantno obučenog čoveka, srednjeg rasta, hladnih, sitnih očiju kako stojeći nedaleko od poštanske kočije sa torbom u rukama posmatra scenu.

Šerif je išao tek pola metra ispred dvojice odmetnika a nekoliko koraka dalje sve veća išla je gomila građana. Njihov žagor postajao je sve bučniji. Ipak, niko se nije usudio da pride bliže.

Buč i Kid nisu ih udostojili ni jednog pogleda. Buču se mrak navukao na oči od bolova a Kid nije želeo da pogleda tu gomilu željnu krvi. Tako neobična povorka brzo stiže do šerifovog ureda iza koga se nalazila i prostorija sa ćelijama. Pošto je uveo zatvorenike šerif se okrete ljudima okupljenim ispred trema.

— Ljudi, hvala vam na pomoći. Sada se vratite svojim poslovima. Ovde više nemate šta da tražite. Hajde, razilazite se.

Okupljeni građani odmah su poslušali. Samo umesto da krenu za svojim poslom oni pohrliše u salun da zaliju tek postignuti uspeh. Samo jedan čovek ostao je pred kancelarijom. Sačekao je da se svi ostali udalje a onda zalupa na vratima. Norton oprezno proviri i ugleda nepoznatog. Otvori vrata i stupi na trem.

— Šta ste želeli, stranče? — reče pošto nije poznavao elegantno obučenog čoveka.

— Ime mi je Rej Koleman. Ja sam okružni sudija iz Kalifornije. Mogu li da uđem?

Čovek je imao prijatan, ali autoritativan glas. Bilo je očigledno da se radi o čoveku koji je navikao da naređuje. To je šerif Norton odmah shvatio.

— Svakako, gospodine sudijo, svakako — brzo uzvрати šerif i pomače se u stranu da pro-pusti sudiju.

Kada se našao u maloj, čistoj kancelariji sudija spusti putnu torbu na sto a onda se osvrnu oko sebe. Očigledno je bio iznenađen čistoćom i urednošću pa zadovoljno klimnu glavom.

— Lepo, baš lepo. Nisam često imao prilike da vidim ovako čistu i urednu kancelariju predstavnika reda i zakona. Ne go, zar nećete da zatražite da

vam pokažem svoju sudijsku legitimaciju?

Šerif se zbuni. Nije se toga setio, ali brzo se snašao.

— Mislim da u ovom slučaju to nije potrebno. Siguran sam da ste sudija — reče smeškajući se.

Nasmehi se i Koleman očigledno polaskan, no ipak posegnu rukom u unutrašnji džep i iz novčanika od skupocene kože izvadi komad papira. Otvori ga sporim pokretom i okrete prema šerifu. Norton je uspeo da vidi veliki pečat i kitnjasto ispisana slova. Takve papire viđao je i pre i zato samo klimnu glavom.

— Hvala sudijo, ali rekao sam vam da to nije potrebno.

Sudija vrati dokument u novčanik a onda sede za sto.

— Video sam kako ste malo čas okončali onu akciju. Vi ste čovek koji zna svoj posao. Možda ćete i meni pomoći — počeo bez oklevanja.

Norton još nije uspeo da kaže bilo šta kad Koleman nastavi.

— Da li znate koga ste upravo uhvatili? Za tim ljudima koji sada sede u vašoj ćeliji traga pola Sjedinjenih Država Amerike! Izmicali su svim poterama i zamkama — a vi ste ih uhvatili. Siguran sam da će

te za njih dobiti pozamašnu na gradu. To su, ako niste znali Buč Kasidi i Sandens Kid. Da, da dragi moj šerife, baš njih dvojica.

Ako je očekivao da vidi zapanjen izraz lica ili sjaj pohlepe u šerifovim očima onda se teško razočarao. Šerif Norton samo klimnu glavom.

— Da, znam ko su. Sada sam u to siguran kada i vi kažete. Maločas, pre nego što su pustili taoce i predali se jedan stranac mi je rekao ko su oni. To bih verovatno i sam brzo otkrio jer čini mi se da u fioci imam i njihovu poternicu.

Sudija se nakašlja pre nego što je nastavio.

— Hm, da. Dobro. Šta sada nameravate sa njima? Mislim kako ćete da obavestite sudiju, tužioca i sve ostalo?

— Pa kao i obično. Poslaću telegram u glavni grad okruga i sačekaću da mi daju uputstva. Ako kažu da sudija dolazi ovamo dobro a ako kažu da ih vodim tamo, opet dobro. U svakom slučaju posao je okončan, bar što se mene tiče.

Sudija je neko vreme posmatrao šerifa a onda opet iz džepa izvuče novčanik. Ovog puta papir koji je pružio šerifu bio je drukčiji. Kada ga šerif upitno pogleda on samo reče:

— Pročitajte.

Šerif je brzo preleteo pogledom onih pet šest redova. Ispod njih stajao je potpis guvernera države Kalifornije.

— Ovim se nalaže svim predstavnicima zakona da u svemu postupe po nalogu sudije Reja Kolemmana i pruže mu sva ku pomoć i podršku.

Bez reči Norton vrati pismo sudiji očekujući da čuje šta se od njega traži. Sudija je takođe ćutao izvesno vreme. Naime još kad je na ulici ispred banke ugledao dvojicu poznatih odmetnika rodila mu se ideja kako da okonča posao zbog kog je potegao čak iz Kalifornije. Sada se spremio da taj plan izloži i šerifu. Nekoliko puta dobro je pogledao ovog čuvara reda i svaki put zaključak je bio isti: šerif je bio spreman da za zakon učini sve što se od njega traži.

— Videli ste pismo. Ja mogu samo još da dodam da je moj zadatak od izuzetnog značaja. Uostalom da nije tako ja ne bih bio ovde. Elem, na tragu sam čoveku koji je ukradio neka važna dokumenta. Posle dugih traganja i proveravanja doznao sam da je nedavno prebegao u Meksiko. Vi znate, šerife, da mi zvanično ne možemo tamo da ga tražimo. Zato sam mi-

slao da pošaljemo nekog ko je vičan i traganju i oružju a da nema veze ni sa vladom ni sa zakonom. Shvatate šta hoću da kažem.

»Hoćeš da kažeš da ti treba neko ko će za tebe da izvuče kestenje iz vatre pa makar pri tome i zaglavio«, pomisli šerif, ali ništa ne reče.

— Kada sam video koga ste ulovili pomislio sam da su to baš ljudi kakvi su mi potrebni. Obećaću im pomilovanje, slobodu, sve što zažele, samo da uhvate onog prokletog Fila Harisona...

Šerif nabra vede. Do tada miran, sudija počeo je da pada u vatru. Graške znoja pojaviše mu se na čelu a rukama je besno gužvao obod svog elegantnog sivog šešira. I sam Koleman shvati da je izgubio kontrolu i ugrize se za usnu. Šerif je već okrenuo glavu na drugu stranu, a onda kad je ugledao lonac sa kafom požuri da posluži sudiju. Koleman se brzo pribrao i nastavio mirnim glasom.

— Malo sam izgubio glavu. Umoran sam već od traganja za Harisonom. Slobodno mogu da vam kažem da mi je njego vo hvatanje od životne važnosti. Ako mi pomognete nećete se pokajati. Učiniću sve da do

bijete unapređenje... zamenik Okružnog šerifa, ha, šta kažete?

Norton nije ništa rekao. U principu nije voleo ljude koji su olako davali obećanja.

— Sudijo, ono pismo je do voljno jasno. Recite šta mogu da učinim i ja ću da učinim — ako budem mogao.

— Pa, već sam vam rekao. Idemo do onih odmetnika da im ponudimo pogodbu. Posle toga znaću na čemu sam.

Tog trenutka u kancelariju uđe omalen debeljuškast čovek. Na glavi je nosio polucilinder, a preko velikog trbuha isticao se masivan lanac za džepni sat. Na vrhu baburastog i od pića crvenkastomodrog nosa visile su male okrugle naočari u zlatnom okviru.

— Gde je pacijent — reče kratko.

Šerif krete da mu otvori vrata ćelije, a onda se okrete sudiji.

— Ovo je naš lekar, dok Simson — predstavi on lekara.

Dok Simson samo klimnu glavom i požuri u ćeliju. Pola sata kasnije okupan znojem Buč odahnu. Noga mu je bila previjena, polomljena kost nameštena i utegnuta. Popio je nekakav prašak koji mu lekar ugura u usta i sada je čekao da

bolovi uminu. Kada je sedokosi simpatični Simson kretao on mu reče.

—Dok, veliko hvala. Zaista ste me majstorski doterali. Platiću vam jednog dana, svakako.

Simson se okrete pogleda na smejanog bandita a onda se i sam osmehnu.

— Dok, hoće li moj ortak morati dugo da leži — upita Kid iznenada?

— Pa jedno dve tri nedelje svakako, ali posle toga biće kao nov — uzvрати Simson a onda požuri iz ćelije.

Kada su se za njim vrata zatvorila Kid priđe Buču i nasmeši se.

— Eto, obezbedio si nam dve možda i tri nedelje života. Za to vreme ćemo valjda nešto da smislimo. U svakom slučaju imaćemo dovoljno vremena. Hajde sad, odmaraj se, Najbolje da spavaš.

Buč na koga je lek već počeo ad deluje zahvalno žmirnu a onda polako počeo da tone u san.

II

Iako je goreo od želje da što pre sklopi pogodbu sa čuvenim odmetnicima sudija Koleman ipak odlučio da se prvo smesti

u hotelu, uredi i do kraja isplanira svaki potez. Kada je napuštao kancelariju šerifa Nortona on to i reče.

— Neće biti zgorog da se vaši »pacijenti« malo ohlade, da osete šta znači biti u zatvoru. Za njih odande put vodi samo na jednu stranu ukoliko... Da, da, pustićemo ih, recimo do večeras.

Samo je klimnuo glavom a onda podigao svoju putnu torbu i izašao na ulicu. Norton je jedno vreme gledao u vrata koja su se zalupila za sudijom a onda skide šešir i baci ga na sto. Nešto mu se kod Kolemmana nije svidelo. Nešto se nije uklapalo u sliku sudijske kakovog je navikao da vidi. Ali papiri su bili u redu. Uostalom, zaključio, šta ima da lupa glavu.

Priđe stolu i počeo da pretura po poternicama. Konačno pronađe onu na kojoj su bili Buč i Kid. Poternica je bila stara, papir je već počeo da žuti a likovi dvojice odmetnika da blede. Pa ipak lako je prepoznao dvojicu momaka koje je pre, eto, nešto više od sata, zatvorio. Pažnju mu privuče suma koju je izdavač poternice Union Pacifik nudio za žive ili mrtve odmetnike. Ukupno 20.000 dolara! Nortonu se zamuti pred očima. On tolike

pare nikada u životu nije imao. Za to bi morao da radi najmanje dve godine.

Vrati poternicu u fioku a onda ode da proveri šta rade zatvorenici. Začudi se kad ih vide kako spavaju kao da se nalaze u hotelu a ne u zatvoru iz koga će najverovatnije na vešala. On samo klimnu glavom.

Ostatak dana prošao je mirno. Bankar Lonegan je sa građanima slavio srećan povratak novca. Svi su hvalili šerifa ali nisu štedeli ni komplimente iz među sebe. Raspoloženje je postajalo sve bučnije na veliko zadovoljstvo krčmara koji je velikodušno platio prvu turu znajući da će taj dar da mu se vrati više nego desetostruko.

Sudija Koleman je jedno vreme osmatrao bučnu gomilu a onda, kada je ugledao Nortona kako stoji po strani dade mu glavom znak i napusti salun.

— Idemo šerife. Vreme je da posetimo vaše goste i pokušamo da ih pridobijemo za našu stvar. U svakom slučaju to će im biti jedina šansa da se izvuku.

Nortonu zasmeta ono »našu stvar« ali ništa nije rekao. Brzo su stigli do zatvora. Kada su ušli u hodnik u kome su se nalazile samo dve ćelije ugledaše

Kida kako pali cigaretu. Buč je i dalje ležao sklopljenih očiju.

— Šerife, najzad ste došli. Mom ortaku treba vode. Mislim da je u groznici. Zovem već pola sata...

Norton se okrete bez reči i pođe u susednu prostoriju. Koleman je naslonjen na rešetke radoznalo posmatrao plavokosog revolveraša. To je dakle taj čuveni jahač sa granice, taj munjeviti revolveraš, taj bezobzirni pljačkaš banaka. Pa i ne liči na nekog bandita — za ključki Koleman. Kasidija nije najbolje video jer je ovaj ležao na strani.

Sandens se pravio da ne primećuje te radoznale poglede. Mirno je odbijao dim iz cigarete i povremeno bacao pogled na Buča koji se trzao u snu. Najzad se pojavi Norton noseći u ruci zemljani krčag i jedno limeno lonče. Otvorio je ćeliju na Kolemanovo zaprepašćenje i ne vadeći kolt uđe i pruži vodu Kidu. Onda se isto tako mirno okrete i ponovo zaključa vrata. Tek kada je Kid napojio Buča i pokvasio mu čelo šerif Norton se nakašlja.

Kid se okrete i pogleda dvojicu predstavnika zakona preko ramena.

— Mister... ovaj... Sandense ovo je sudija Koleman. Dolazi nam iz Kalifornije... ima nešto da vam predloži...

— Pustite mene šerife — prekidajte ga Koleman i priđite bliže.

Nekoliko trenutaka fiksirao je Kida, ali na odmetnikovom licu nije se pomorio ni jedan mišić. Koleman uzdahnu i počeo.

— Vi znate šta vas čeka, Sandense. I vas i vašeg ortaka. Za sve ono što ste do sada počinili zaslužili ste najmanje tri smrtne kazne. To vam je jasno, zar ne?

Koleman napravi pauzu kako bi proverio reakciju na odmetnikovom licu. Međutim, kao ni pre nekoliko minuta tako ni sada na tom bezizražajnom licu nije se pojavila nikakva reakcija.

— Ipak, nastavi Koleman, postoji izvesna šansa da izbegnete najgore. Da li vas to interesuje?

Možda bi Kid i reagovao da sudijin glas nije bio tako ohol, pomalo zajedljiv i da nije dolazio sa tolike visine. Zato umesto odgovora on samo podiže obrvu uvis.

— Kažem vam postoji izvesna šansa. Evo, pitajte i šerifa — počeo Koleman da se vrpolti.

Norton počeo da se premešta sa noge na nogu a onda zaklimala glavom.

— Recite mister... svakako da nas interesuje svaka ponuda vrednija od konopca — javi se Buč koji je izvesno vreme bio budan te je tako čuo kada je sudija po drugi put pomenuo šansu.

Svi se okrenuše prema njemu. Buč polako sede na ivicu kreveta i huknu od bola kada se osloni na ranjenu nogu.

— Dakle, mi vas slušamo — reče Buč još jednom.

— Pa, evo kako stoje stvari. Ja gonim državnog neprijatelja koji je sa važnim dokumentima pobegao u Meksiko. Jasno vam je da zvanično ne možemo za njim. Zato sam mislio...

— Da nas dvojica obavimo taj posao za vas — nastavi Buč. Za uzvrat nudite nam slobodu, pomilovanje možda?

Koleman ućuta. Oseti se zatečenim. Međutim, u glasu ovog odmetnika nije bilo ni trunke sprdnje ili ironije.

— Pa sad, mogu jedino da vam garantujem da ćete iz ovog zatvora izaći živi i zdravi — reče Koleman tihim glasom. U stvari Sandens će poći da uhvati Fila Harisona jer ste vi ranjeni, a...

— A, vama je potrebna i ga rancija da će Kid da se vrati.

Ovog puta Koleman nije izdržao.

— Šta ste mislili da sam lud. Sigurno da će jedan od vas dvojice da ostane ovde kao ga rancija. I ne samo to. Ako se Kid ne vrati za dve nedelje ti ćeš biti obešen.

Dvojica odmetnika se pogledaše bez reči. Onda se Kid og-lasi.

— Sad vam već verujem, su dijo. Mi smo navikli da nam neprekidno obećavaju konopac, nekoliko funti olova i tako još nekih sitnica. U to smo uvek verovali. Doduše bilo je i drugih ponuda...

— Kao što su častan život, pomilovanje za sve naše grehe pa kao što vidite od toga ni smo dobili ništa — završi Kasidi ono što je Kid počeo.

Sada se sudija zbunio. Ipak požuri da iskoristi priliku.

— Dakle, dogovorili smo se. Kid ide za Harisonom. Kada ga uhvati i dovede na određeno mesto pustiću Kasidiju i možete da jašete kud vam je volja.

Zastade da čuje odgovor.

Kid sede pored Buča. Pogleda ga u oči. Buč uzvрати. Bio je ozbiljan. Sudija im nudi šansu, ili bolje reći polušansu.

Put do begunca Harisona neće biti ni lak ni kratak. Biće im određen rok u kome Kid treba da okonča posao. Ako ne uspe Kasidiju je odzvonelo. A, ko zna hoće li sudija održati reč.

— Ja čekam — javi se sudija nervozno.

— Pametnjakoviću, izgleda da ću da te ostavim za izvesno vreme. Ionako mi ne bi bio od koristi sa tom nogom. Imaš li neki savet, kao obično?

Buč se nasmeši.

— Dečko u ovakvim stvari ma tebi ne treba nikakav savet. Jedino mogu da ti kažem pazi na sebe... a ako nešto kre ne naopako beži. Razumeš! Bo lje da bar jedan od nas dvojice preživi.

Istog časa kad je to rekao Buč se pokaja. Kid se mrštio.

— Idi dečko, verujem u tebe. I ne brini, čekaću te ovde.

Sudija i Norton nisu uspeli da čuju ništa od ovog razgovora jer su odmetnici govorili tiho. Najzad Kid ustade i priđe rešetkama.

— U redu sudijo. Idem za va šim čovekom. Dajte mi njegov opis i recite gde se otprilike nalazi.

Koleman se okrete Nortonu.

— Šerife, povedite zatvoreni ka u vašu kancelariju. Zaklju-

čajte vrata i uzmite pušku. Tamo ću sve da mu objasnim.

Dok je Norton izvršavao nalog Kid se okrete Buču i nasmeja se pokazujući glavom na sudiju. Buč uzvratil osmeh, mahnu ortaku i izvali se na ležaj.

Oprostili su se bez reči. Kratak pogled bio je dovoljan da iskaže sve ono što su osećali je dan prema drugom, da ih podseti na sve što su do tada prevalili preko glave.

U kancelariji Kid prvo pogledom potraži svoj pojas sa koltom ali ga nije video. Sede za sto i posluži se kafom.

— Šerife, prijaio bi mi gutljaj dobrog pića. Može?

Šerif pogleda sudiju pa kad ovaj klimnu glavom on otvori orman i pruži Kidu neotvorenu flašu viskija. Pošto je otpio dobar gutljaj Kid se okrete sudiji.

— Evo, reče Koleman vadeći iz unutrašnjeg džepa jednu sliku. Ovo je Fil Harison. Pretpostavljam da se nalazi u nekom mestu blizu granice jer je tek nedavno stigao u Meksiko. Ne znam koliko para ima, a od toga zavisi i njegov naredni korak. Uostalom to ćeš brzo da saznaš. To je sve.

Kid je posmatrao lice na fotografiji. Čovek je bio otprilike njegovih godina. Imao je

visoko čelo, kratko ošišanu kosu, bistre oči i guste, kratke, brkove. Odelo na njemu ukazivalo je na dobar ukus.

Kao da je slutio šta se vrzma po odmetnikovoj glavi Koleman požuri da mu objasni.

— Nemoj da te zavarava njegov izgled. Veoma je lukav i oštar borac. Bio je prvak Kalifornije u gađanju iz puške. Dobro barata i pesnicama. Mislim da će ti ovi podaci koristiti.

Sandens strpa fotografiju u džep a onda upita.

— Kada krećem?

— Odmah. Sada. Napolju je već noć. Na ulici nema nikoga. Zato je najbolje da odmah kreneš. Šerif će te ispratiti do izlaza iz grada — i tamo će da ti da oružje. Nemoj ni da pomisliš da me nasamariš. Narediću da od ovog trenutka ispred čeli je tvog ortaka sedi čovek sa puškom koji će da puca na prvi sumnjiv znak. Jasno?

Kid skoči sa stolice.

— Sudijo, ako sam pristao da za tebe završim ovaj posao to ne znači da možeš sebi sve da dozvoliš. Ko meni i Buču garantuje da ćeš ispuniti obećanje?

— Ali ja sam sudija a ne nekakav...

— Odmetnik? To si hteo da kažeš. E, pa lepo. Imam i ja tebi nešto da saopštim. Ako se

Buču bilo šta desi, ako mu za fali makar i jedna dlaka sa glave ubiću te makar mi to bio poslednji hitac koji ću da ispalim. Jasno?

Koleman se vidno trgnu. Čak se povukao korak-dva. Šerif je nešto poslovaio oko fioke na stolu praveći se da niti šta vidi niti šta čuje. Uopšte nije name radio da se meša u ovu rabotu.

— Malo sam prenaglio. Moraš da me razumeš. Tvoja reputacija je takva da moram da budem oprezan. Mislim da smo dosta pričali. Imaš dve nedelje. Ako se ne pojaviš, sa ili bez Harisona u subotu ujutro, kroz trinaest dana tvoj ortak ide na vešala. Šerife, dovedi ko nje ispred vrata — dodade Koleman i istovremeno dohvati skraćenu sačmaricu koja je stajala naslonjena pored stola.

Norton pokupi Kidovo oružje, uze još jednu pušku i ode na zadnja vrata. U maloj prostoriji je vladala tišina. Kid je zapalio još jednu cigaretu a Koleman je znojivim prstima stezao kratke cevi i podsećeni kundak.

Kada se posle nekoliko minuta ispred vrata začulo rzanje konja on brzo reče.

— Slušaj Kide. Sa Harisonom je... i... jedna žena. Ona

mi je još važnija od njega. Nju mi svakako dovedi. Njega možeš i da ubiješ čim ga ugledaš. Ali nju...

Ućuta kad se Norton pojavio na vratima. Kid je ispod oka merkaio sudiju. U njegovim očima nazre neku tajnu, ali ni je bilo vremena za njeno odgo-netanje.

— U redu šerife vodite zatvorenika. Ja ću da motrim na onog drugog — naredi.

— Nije potrebno sudijo, moj pomoćnik već sedi ispred njegove ćelije — uzvрати Norton i dade znak Kidu da krene.

Ulica je zaista bila pusta. Bilo je očigledno da je žiteljima Magdalene dobar san važniji od bančenja po salunima. U svakom slučaju za ovaj dan bilo je i toga dosta.

Dvojica muškaraca su jahali bez reči. Kid je jahao korak ispred Nortona koji je preko ruke nehajno držao pušku. Kada su posle petnaestak—dvadeset minuta zašli u otvoreno polje Norton zaustavi konja. Desnom rukom pruži Kidu opasač sa koltom a levom čvršće prihvatiti svoju pušku.

— U redu Sandense, možeš i kasnije da se opašeš. Sada se rastajemo. Nadam se da će tvoja misija uspeti.

Nešto u šerifovom glasu gahnula Kida. »Ovaj čovek je stvarno pošten«, pomisli.

— Šerife, da li odavno poznajete sudiju — upita?

— Ne. Danas sam ga prvi put video. Papiri su mu u redu.

— Meni baš ne uliva neko poverenje.

— Ne znam... ni ja nisam siguran. Ipak, on je sudija.

Kid okrete konja, dodirnu rukom obod šešira i krete.

— Šerife, pripazite na mog ortaka — dobaci preko ramena.

— Ne brinite, sačekaće vas živ.

Dok je Kid nestajao u noći, Norton ga isprati pogledom. Pitao se koliko zna o dvojici odmetnika. Šta ih je nagnalo da pređu granicu zakona? Da li je to bila nužda, želja za avanturom, pohlepa za novcem? Ko zna, pomisli. U svakom slučaju za njih dvojicu više nije bilo povratka među pošten svet. I sudijino obećanje, čak ako se i ispuni, u šta je ni sam ne znajući zašto sumnjao, biće samo odlaganje kraja. Norton je poznavao mnogo odmetnika koji su ranije ili kasnije završavali na But hilu duž celog Divljeg zapada.

Kakva sudbina je određena ovoj dvojici koji su ušli u njegov život? Odmahnula glavom i lagano potera konja istim putem kojim je upravo dojahao.

III

Sunce je peklo sve jače. Kao da je želelo da svojom vrelinom ubije i ono malo života koji se probijao kroz nepreglednu kamenu pustinju. Tek negde, pojavio bi se pustinjski gušter palacajući jezikom i uživajući na vrelom suncu. Jedna poveća čegrtuša podiže glavu i ustremi se na guštera koji nije bio dovoljno oprezan. Za tren oka progutala ga je a onda se ponovo sklopčala i nastavila da drema na podnevnom suncu. Bili su to jedini živi stvorovi koji su u ovo doba dana imali hrabrosti da izađu iz svojih skrovišta. Posle izvesnog vremena čegrtuša ponovo diže glavu. Do njenih ušiju doprlo je jednolično udaranje konjskih kopita po kamenu.

Stotinak metara dalje dva jahača s mukom su prevaljivali prostor pred sobom. Konji su im očigledno bili premoreni što se videlo po nisko obešenim glavama. Jedan od jahača jedva se držao u sedlu tako da je

njegov drug svaki čas morao da ga pridržava.

— File, ne mogu više. Molim te stani da se odmorimo — javi se premoreni jahač.

— Samo još malo mila... još samo pola sata pa ćemo stići u zaklon onih velikih stena izdrži, molim te.

Bio je to Fil Haniman i Klara Kolemman, sudijina žena.

Žena diže svoje umorne oči u kojima se već naziralo beznađe i s ljubavlju pogleda stasitog momka. Pokuša čak i da mu se osmehne. Taj kratak pogled, ta ljubav koju je i sama pročitala u očima voljenog čoveka dali su joj snagu da nastavi.

I zaista, kako je to predvideo Fil, za nešto više od pola sata nađoše se u spasonosnoj hladovini ogromnih stena koje su nalik na stare zamkove ili spomenike titana štrčale ka nebu.

Fil spusti Klaru na zemlju, rasedla konje i dade im da popiju nešto vode koju je ulio u svoj šešir. Onda se pridruži ženici. Hladovina je kao nekom čarolijom brzo brisala umor iz njihovih tela. I oni su se okrepili sa nekoliko gutljaja vode.

— Šta misliš, da li smo uspeli da mu izmaknemo? — upita žena.

— Ne znam. Mislim, ipak, da jesmo. Poslednja tri dana nisam nikoga primetio za nama. U svakom slučaju već smo na teritoriji Meksika. Mislim da se Rej neće usuditi da krene na ovu stranu. Bar ne sam. U svakom slučaju sada ne moramo da mislimo o njemu. Pokušaj da zaspiš. Moraš da povratiš snagu. A, kada se dočepamo prvog naselja pustiću te da spavaš koliko hoćeš.

Čavrljali su još izvesno vreme sve one reči koje izgovaraju zaljubljeni, dok Klara konačno nije utonula u san. Fil je neko vreme posmatrao a onda i sam zadrema.

Probudili su se tek pred samom večerom. Zemlja je bila išarana dugim senkama stena i kamenja. Sunce je dobrim delom već nestalo s one strane horizonta. Pustinja je naglo počela da se hladi a sa tom hladovinom počeo da se pojavljuju i ostali stanovnici ovog ukletog kraja. Fil pođe da prikupi nešto suvaraka. Uskoro, miris kafe počeo da im draži nozdrve.

— Kada bih još samo mogla da se okupam. Neprijatno mi je da ovako prljava sedim pored tebe — reče Klara posle nekoliko gutljaja kafe.

— Draga ti si za mene u svakom pogledu najlepša žena na

svetu. Čak i ovakva kakva si u ovom trenu — reče Fil i zagrlji je. Možda već sutra naletimo na neki potočić ili bar neku uvalu u kojoj je ostalo vode.

Sat kasnije dok se na nebu još ocrtavalo rumenilo sunca koje je nestalo sa neba njih dvoje osedlaše konje i nastaviše put.

— File, jesi li siguran da idemo dobrim pravcem?

— Ništa ne brini, već sam jednom jahao ovuda. Ovo je najkraći put do Sonore. Najkasnije za dva dana stići ćemo tamo.

Klara učuta zadovoljna odgovorom mada joj, pri pomisli na još dva dana mučnog jahanja kroz ovaj užareni pakao neka nevidljiva ruka steže stomak. Međutim, znala je da će i to biti bolje od života koji je ostavila za sobom, od kog je pobešla. Nekad davno, pre jednog života činilo joj se, iako je od tada prošlo tek pet godina, bila je pevačica u jednom salunu u Nevadi. Tamo je i upoznala uglađenog Reja Kolemana. Mladi sudija obasipao je pažnjom, udvarao joj se besomučno sve dok nije pristala da pođe sa njim za Kaliforniju i to kao njegova zakonita žena. Međutim, med i mleko tekli su nepunu godinu dana. Tada je

Rej počeo da pokazuje svoje pravo lice. Bio je ljubomoran na svakoga ko bi i najmanje pažnje poklonio njegovoj lepoj ženi koju je on predstavio kao kći nekog industrijalca sa istočne obale. Kada bi ostajali sami vređao bi je i nazivao svačim imenima. Klara je nekoliko puta pokušavala da ga natera da se razvedu ali on nije hteo da pristane. Njemu je bila potrebna žena takve lepote ne samo zbog prestiža već i zbog karijere koju je gradio velikim potezima. Posle dve godine braka shvatila je da sa Rejom nikada neće imati dete i to je ubilo svaku želju za daljom borbom i sa njim i sa životom. Tako su joj dani i meseci prolazili u jednoličnom sivilu. Pratile je Reja tamo gde bi je vodio, osmehivale se uvelim da mama, trpela okolišna udvaranja njihovih muževa — jednom reči bila je uzor žena budućeg važnog čoveka.

Onda se jednog dana u njen život, gotovo neprimetno, uvukao Fil Harison. Došao je da potraži sreću u Kaliforniji. Neko vreme tragao je za zlatom, zatim je radio kao pratilac poštanskih kola. Bio je obrazovan mada nikada nije završio koledž. Sportista, uvek vedar i

nasmejan brzo je privukao pažnju usamljene Klare Koleman.

Nije prošlo ni deset dana a njih dvoje su se igrom slučaja našli na obali reke. Klara je tu našla svoje utočište i bila je u stanju satima da sedi i posmatra površinu reke.

U sledećih deset dana još ne koliko puta su se sreli a onda je jedne mirne večeri postala njegova ljubavnica. Nikada do tada nije upoznala pravu ljubav. U zagrljaju Fila Harisona osećala se tako sigurna, tako kompletna tako srećna.

Na njenu žalost nije pred Rejom umela da prikrije svoju sreću. Ljubomorni K Coleman je odmah posumnjao o čemu je reč. Počeo je da prati svoju ženu, jer nije smeo da riskira i taj posao poveri nekom drugom. Veoma brzo je otkrio o čemu je reč.

Bio je van sebe od besa i ljubomore. Tada je sebi prvi put priznao da u stvari svoju ženu ludo voli, da bez nje ne može da živi. Iste večeri kada je otkrio da Klara ima ljubavnika kog je svojim očima video, umesto da besni i preti počeo je da je moli, da plače i preklinje. Klara se prvo zbunila ali je odmah potom osetila veliko gnušanje prema svom mužu. To mu je i rekla.

I to je bio kraj njihove veze i početak jednog drugog pakla. Rej se zakleo Klari da će Fila da uništi.

U tome zamalo i da uspe. Ne kako se uvukao u pansion u kome je Fil stanovao, podmetnuo mu neke državne papire sa potpisom guvernera Kalifornije — i doveo mu šerifa.

Uzalud se mladić branio da sa tim nema nikakve veze.

— Ja sam kriv — rekao je K Coleman skrušeno — ja sam ga primio u kuću. Hteo sam od njega da napravim saradnika, a on je eto pokazao svoje pravo lice. Mislim da ni jedan zatvor neće biti dovoljno velika kazna za takvog čoveka. Da mogu izazvao bih ga na dvoboj i sa velikim zadovoljstvom ubio. Ovako...

Ove lukavo smišljene reči i samokritika zaveli su ljude. Fil se našao iza rešetaka i pretila mu je dugogodišnja robija. Ipak, imao je sreće. Iskoristio je nepažnju stražara, pobegeo iz zatvora i prikrao se sudijinoj kući. Hteo je da se oprost od Klare, ali je ona odlučila da krene sa njim. Na brzinu je pokupila svoje stvari, uzela nešto para koje je donela u brak i njih dvoje su iste noći pobešli. Fil je odmah predložio da krenu za Meksiko...

Dok su jahali, Klara se prisećala tog puta. Puta punog nezvesnosti, puta za koji još nije znala kada i kako će se za vršiti. Plašila se Reja iako je pored Fila osećala sigurnost. Rej je bio podmukao, spreman na sve sem na poštenju, otvorenu borbu. Bojala se da će ih kad-tad naći, a onda... Odlučila je da mu se nikada više ne vrati. Ako se Filu nešto dogodi ubiće se.

Kada su posle nekoliko sati jahanja konji počeli ponovo da pokazuju znake umora Fil odlučio da prekinu putovanje. Na svoju veliku sreću zaključio je da su izašli iz kamene pustinje i da se sada nalaze na području niskog rastiinja i sve češće trave. Osetili su to i konji. I još nešto — nanjušili su i vodu.

— Mila, ako možeš da izdržiš još desetak dvadeset minuta mislim da ćemo stići do vode — reče on Klari.

Žena živnu na ovu vest.

— Mislila sam da nikada ne ćemo izaći iz onog pakla. Kako znaš da smo blizu vode po ovakvom mraku?

— Ja i ne znam, ali znaju naši konji. Pogledaj kako im se nozdrve šire i kako dižu glavu. Vidiš da su dobili neku no-

vu snagu. Hajdemo, još samo malo.

Nepunih pola sata kasnije začuše žuborenje nekog potoka. Konji ubrzaše hod.

— Šta sam ti rekao. Evo i odavde se oseća svežina koju samo voda može da donese. Ko zna možda se sutra i okupamo u nekom prirodnom koritu — reče Fil veselo i skoči iz sedla.

Na tri metra od njega pod mesečinom zasija površina oma njeg ali vodom bogatog potoka.

— Bolje mesto za prenočište nismo mogli da nađemo. Tu možemo da ostanemo i duže ako sutra uspem da ulovim ručak. Uostalom videćemo.

Klara je stajala kraj njega. Glavu je naslonila na njegovo rame dok su joj utrnule noge otkazivale poslušnost.

— Da li bi ti prijala jedna dobra kafa — upita Fil.

Klara klimnu glavom. Pošla je do obale potoka i opružila se po mekoj gustoj travi. Kada je Fil posle izvesnog vreme na prišao sa lončetom vruće kafe ona je spavala bezbrižnim i dubokim snom. Harison htede da je probudi i primakne bliže vatri ali odustade. Bilo mu je žao da je budi. Doneo je pokrivač i prekrrio je. Seo je pored nje i zamislio se.

Da nije možda bio nepromišljen kad je ovu nežun ženu poveo u bespuće i neizvesnost? Hoće li moći da izdrži sve napore? Da li je zaista spremna da podnese svu onu neizvesnost koja ih očekuje? Šta će da radi dok on ne nađe posao?

Bilo je sijaset pitanja na koja sada nije mogao da odgovori. Verovao je u sebe. Nije se plašio nikakvog posla. Znao je sve svoje sposobnosti. Jedino je bilo pitanje vremena dok ne nađe pravi posao za sebe i svoju buduću ženu.

Buduću ženu?

Pa ona je još zakonski venčana sa sudijom Kolemanom sinu mu kroz glavu. Tada se seti kako je čuo da u Meksiku Klara lako može da dobije po ništenje braka. Onda će moći da se venčaju u nekoj maloj crkvi.

Mirno disanje žene pored koje je sedeo počeo da ga uljuljkuje ali nije mogao da zaspi. Zapalio je cigaretu, poslednju koju je imao, i prepustio se mislima.

Imao je pušku i kolt i možda pedesetak metaka. Uz konja i sedlo bila je to sva njegova imovina. Klara je ponela nešto novca, ali njega neće da dira. To im je jedina garancija ako stvari krenu naopako.

Odlučio je da na ovom mestu ostanu bar jedan dan kako bi se Klara sasvim oporavila. Uostalom i konjima će odmor dobrodoći, a i njemu će predah da pomogne da se sabere i napravi neki plan za budućnost.

Narednog jutra dok je Klara još spavala, Fil je uzeo pušku i krenuo u lov. Nadao se da će naći bar zeca ako ne nešto veće. Malo-pomalo sve više se udaljavao od logora. Kada je osetio sunčeve zrake koji su sve žešće pekli shvatio je koliko je daleko otišao. Zato je požurio natrag.

Dva odrpanca, Meksikanca, na kojima je jedino oružje bilo čisto, širom otvorenih očiju buljili su u голу ženu koja se bez brižno brčkala u jednom omanjem viru.

— Hombre, da li si siguran da je ono prava žena? — javi se manji od njih dvojice šapatom.

Odgovor nije dobio. Umesto toga njegov ortak skide redenike sa grudi, otpasa pojas sa koltom i širokim nožem, a onda kniknu i polete onih desetak metara nizbrdo prema goloj ženi.

Klara je nekoliko trenutaka stajala kao paralisana. Meksikanac je već bio blizu. Kada je video da žena pokušava da

pobegne on se baci i uhvati je za nogu. Klara pade i on je povuče natrag u vodu.

Klizava koža izmicala je iz drhtavih ruku napasnika i on počeo da gubi strpljenje. Klara još jednom uspe da se otrgne iz njegovih šaka i istrča na obalu.

— Navali Čiko, ta lepa ptičica će da ti odleprša — vikao je drugi Meksikanac suljajući se niz obalu. Evo, sad ću da ti pomognem.

Napasnik samo ispljunu vodu iz usta ukloni dugu mokru kosu sa očiju i pojuri prema Klari.

— File, u pomoć, File!!!

Ženin glas odibjao se od obližnjih litica i nestajao u već užarenom vazduhu.

Kao da je nešto predosetio Fil počeo da trči. Bio je stotinak metara udaljen od logora kad do njega dopre jedva čujni glas. Glas koji je molio pomoć.

Momak viknu Klarino ime a onda potrča još brže. U trku je repetirao vinčesterku sluteci da je žena u velikoj opasnosti. Međutim, još uvek ništa nije mogao da vidi, čas od gustog žbunja, čas od kamenih gromada.

Izgledalo je da će Klara izgubiti bitku sa već razjarenim napasnikom. Ruke i bedra su

joj bila izgrebana, kosa rasčupana a oči iskolačene od straha pred onim šta je očekuje.

Čiko je uspeo konačno da je obori i sada je celom težinom ležao preko njenog golog tela. Oči su mu pohotljivo sijale pri pogledu na čvrste, oble grudi. On strasno zagriže u jednu dojku i Klara vrisnu.

— Polako Čikita... polako... sada ćeš da vidiš šta sve Čiko ume i može... samo malo — govorio je dok je jednom rukom držao njene ruke prikovane za zemlju a drugom pokušavao da smakne uske čakšire.

Išlo je sporije nego što je on želeo. Zato je ustao, jednom nogom pritisnuo već malaksalo telo žene na tvrdo tle a onda hitro počeo da skida pantalone.

Tog trenutka Fil se pojavio iza jednog kamena. U deliću sekunde shvati u kakvom se položaju nalazi njegova voljena, a već u sledećem trenu puška u njegovim rukama planu. Gotovo da nije ni nišanio. Pogoden posred čela Čiko se zateura unazad. Drugi metak pogodio ga je u stomak a treći u vrat. Krv šiknu iz arterije i oboji Klarino telo gustom crvenom bojom. Ona kriknu kao da je zmija ujede i počeo da skida sa sebe još toplu krv.

Tog trenutka Fil spazi i drugog Meksikanca koji je zaleđen stajao nekoliko metara ukoso i glupavo se osmehivao. Sa istim osmehom otputovao je u pakao. Teturao se unazad sve dok Fil nije prestao da puca, a prestao je tek kada je igla po treći put udarila u prazno.

Sa prestankom pucnjave Fil Harison se osvesti. Bacio je kraćak pogled po okolini i kada je zaključio da u blizini nema više niko, on spusti pušku i kleče pored žene.

Klara je još uvek drhtala. Pokuša da sakrije svoju golotinu a onda spusti ruke u krilo. Suze su joj tekle ali nije ništa govorila. Fil je nežno pomilova po kosi a onda podiže i ponese do potoka. Nije se ni pomerila dok je prao krv i prljavštinu sa nje.

— U redu je mila, sve je prošlo. Nisi povređena, zar ne — govorio je Fil nežno.

Klara je i dalje ćutala.

Harison pokupi njenu odeću i povede je podalje od leševa pobijenih Meksikanaca. Pruži joj suknju i bluzu i ona počne automatski da se oblači. Kada je momak posle izvesnog vremena doveo konje Klara je bila obučena i očesljana. Gledala ga je kao da ga tek sada vidi.

Fil se osmehnu i pruži joj ruke.

— File... ja sam... čista... on nije... nije uspeo... branila sam se... ja sam samo tvoja.

Glas joj je zvučao nekako metalno

— Znam draga, znam. Sve to sada nije važno. Sve je prošlo. Ja sam kriv. Nije trebalo da te ostavljam samu u ovoj divljini. Mogla je i neka zver da te napadne. Ali, sada je sve u redu.

Tek tada Klara mu se baci u zagrljaj i zajeca. Dugo je stajala čvrsto pripijena uz njega koa da se bojala da on nekuda ponovo ne ode.

— Mislio sam da ostanemo ovde bar jedan dan, da se odmorim...

— Neka, već sam se odmorila. Molim te da napustimo ovo mesto. Naći ćemo valjda još negde vodu. Hajdemo što pre.

Petnaestak minuta kasnije u širokom luku obišli su poprište nedavnog obračuna i nastavili prema jugu, ka Sonori.

IV

Sandens Kid opsova po ko zna koji put brišući znoj sa lica. Uzalud je posegao rukom

prema bisagama. Još juče pre podne popio je poslednju pljosku konjaka i besno razbio flašu o stenu pored koje je prolazio.

Njegov umorni konj iznenađeno podiže glavu, onjuši vazduh a onda ubrza korak.

— Šta si osetio momče, vodu? Hajde onda vodi nas tamo pa neka se bar jedan od nas pošteno napije.

I zaista posle kraćeg vreme na izbiše na obalu istog onog potoka na kome su Fil i Klara bili dan ranije. Kid tada primeti i tragove konja. Ipak prvo je pustio konja da utoli žeđ do izvesne granice. Zatim se i sam osvežio i popio nekoliko gutljaja uz grimasu gadljivosti na licu a onda posveti više pažnje tragovima na zemlji. Krete za njima a konj nastavi da uživa u hladnoj vodi bistrog potoka.

Kada se ispe na omanju uzvišicu Kid ugleda dva tela neda leko jedno od drugog. I da nije video iskidanu i krvavu košulju na lešu koji mu je bio bliži — znao je da je nabasao na nečije leševe. Jedan lešinar koji se upravo spremao da otpočne sa svojim iskonskim poslom plašljivo kriknu, potrča nekoliko metara a onda klepećući krilima odlete.

Kid priđe bliže. Oba tela bila su ukrućena. Onaj ko ih je ohladio bio je i dobar strelac i očigledno veoma besan — zaključki Kid. Svaki od pogodaka bio je smrtonosan pa su svi ostali bili suvišni. Sandens se de na obližnji kamen i zapali cigaretu. Pogled mu je lutao po zemljištu. Tada spazi nešto što svakako nije bilo na svom mestu.

Bio je to običan ženski češalj za kosu. Jedan od onakvih kakvim dame drže frizuru u željenom položaju. Kid ustade i dohvati ga. Vrteo ga je jedno vreme među prstima. Slika onog što se najverovatnije desilo na ovom mestu počeo polako da mu se bistri u glavi.

— Jasno, oni su napali ženu a čovek je u besu ispucao u njih čitavu šaku metaka. To se najverovatnije desilo — zaključki Kid.

Onda tek vide da su jednom od ljudi pantalone spuštene ispod kolena.

— E, pa prijatelju, izgleda da zaista nisi imao sreće. Em ništa nisi uradio, em si zaradio toliko olovo — promrsi Kid kroz zube.

Tada počeo da se priseća svega onog što je kroz godine druženja sa Bučom naučio o čitanju tragova i svemu ostalom

što čovek u otvorenoj preriji ili pustinji mora da zna.

Pepeo na improvizovanom ognjištu još nije bio razvejan te Sandens zaključio da je vatra ložena najdalje prošle noći. Na tlu su se jasno ocrtavali tragovi dva konja, a ti tragovi vraćali su se nešto nazad. Kid uz jaha i potera konja nisko savijen u sedlu. Posle izvesnog vremena tragovi su se ponovo usmerili pravo na jug.

— Koliko se sećam ovo je najkraći put prema Sonori. Njime smo ja i onaj pametnjaković prošli nekoliko puta. Tamo idu i ovo dvoje. Ko zna, možda sam toliko lude sreće da su to baš NJIH dvoje. Hajde, mo mče, sad si se napio pa možeš i da potrčiš — reče poluglasno i obode konja.

Odmarao se svakih sat vremena tek toliko da konj povрати snagu. Dva puta mu je sipao vode iz čuturice u šešir i osvežavao njušku mokrom maromom. Čim bi konj počeo normalno da diše vraćao se u sedlo i nastavljao put. Kada je sunce zašlo on odlučio da nastavi sve dok bude mogao da vidi tragove. Bio je sasvim siguran da jahači pred njim jašu pravo za Sonoru. Ni jedan jedini put nisu menjali smer.

Šta je rekao onaj nadmeni sudija? Momak ima neke važne papire koje je ukrao a sa njim je i žena koja je još važnija od momka. Zašto bi ona bila važnija ako su papiri kod čoveka — lupao je Kid glavu, ali nije dolazio ni do kakvog zaključka.

— Ma svejedno. Važno je da ih uhvatim i vratim u Magdalenu. Kada ih zamenim za Buča moja briga o njima prestaje — reče kao da se pravda sa mom sebi što više neće da razmišlja.

Jahao je još izvesno vreme a onda odlučio da stane. Bilo je vreme da se ulogori. Jedino što je mogao po ovom mraku to je da zaluta. Sve ga je bolelo od dugog jahanja te odlučio da i sebi i konju pruži ne koliko sati poštenog odmora. Još za videla ugledao je u daljini komad zemlje prekriven travom i zaputio se tamo. Sada se upravo nalazio na tom mestu. Trava je bila neočekivano visoka i sočna.

— Pa, prijatelju, tebe čeka obilna večera, a meni dva tri zalogaja tvrdog goveđeg mesa. Da mi je bar gutljaj viskija. Nadam se da ću sutra nabasati na neku od onih siromašnih selendri kakvih ovde ima podosta. I tekila će da bude bo-

lja od obične vode — reče dok je nameštao sedlo ispod glave.

Konja je sapeo kako ne bi odlutao u toku noći. Namakao je šešir na oči, po navici, a onda se prepustio snu.

*
* *

Klara Koleman se iznenadi kad sledećeg jutra nije osetila bolove u leđima i nogama. Mišlila je da se nikada neće oporaviti od dugog jahanja, ali eto bez problema se popela u sedlo. To je rekla i Filu smeškajući se.

— Još ću da postanem prava žena sa Zapada. Fali mi samo kolt i opasač — nasmejala se.

— To i nije tako loša ideja. Evo, drži ovaj kolt. Izgleda mali ali može da koristi. Našao sam ga pored jednog od...

Naglo je ućutao. Nije želeo da je podseća na ono što je ne davno preživela. Klara ga samo pogleda ali pruži ruku.

— Nije važno čiji je. Važno je da je ispravan i da može da mi posluži. Znam da ovo u šta smo se upustili nije nikakva šetnja ili šala. Ovo je divlja zemlja i čovek i žena moraju da budu spremni na sva-

kojaka iznenađenja. Ja sam za boravila na onu dvojicu. Bili su samo jedna od opasnosti koje nas očekuju. Sve ću da podnesem — dok si kraj mene — reče odlučnim glasom.

Fil oseti kako mu se grudi nadimaju od ponosa. Priđe i poljubi je.

— Nadam se da ti se ništa više ružno neće desiti. Malo ćemo da skrenemo s puta. Tamo negde prema jugoistoku nalazi se jedno meksikansko naselje. Tamo ćemo da se odmorimo i popunimo zalihe. Onda idemo dalje do Sonore. Siguran sam da ću tamo naći posao, a bićemo daleko od tvog muža i njegove moći.

Posle toga nastavili su ćutke da jašu. Fil se čudio što Rej Koleman nije poslao ljude za njima. Možda im nije ušao u trag, a možda... možda neko već jaše njihovim tragom. Moraće dobro da otvori oči.

Negde pred podne ugledaše u jednoj dolini obrasloj pamukovim drvetom i travom belo obojene kućice naselja.

— Je l' to ono naselje koje si pominjao? — upita Klara koja je prvi put videla meksikansko naselje.

— Da, to je Santa Ana. Kažu da je tu nekada bila bogata hacijenda koju su banditi u

jednoj od revolucija slistili sa zemljom. Radnici hacijende ostali su iz navike tu i podigli nove kuće. Ima dobre vode a i zemljište je prilično plodno. Videćeš, biće ti prijatno.

Sat kasnije sedeli su u hladovini ispod razgranate topole i pili hladno kozje mleko. Pred njima je stajao tanjir pun torilja i prženog mesa sa dosta paprike.

— Ko bi rekao da smo još juče bili u onom usijanom paklu u kome je i obična voda bila prava blagodat — reče Klara pošto je ispila i drugu šolju mleka. Ovde je tako prijatno da bih mogla da ostanem zauvek.

— Jeste prijatno je, ali ovde ne bih mogao da nađem nikakav posao. Vidiš da ovde ljuđi sve poslove obavljaju sami. A, ovde nema ni banke, ni železnice ni opštine. Šta onda da radim. Samo da se odmorimo. U Sonori će da bude još lepše.

Pošto su utolili glad i platili, krenuše kroz naselje privlačeći poglede žitelja Santa Ane. Klara se ljubazno klanjala prolaznicima i ovi su joj istom merom uzvraćali.

— Hej, ne moraš da ih osvojiš već prvog dana. Uostalom ovde ćemo ostati tek dan-dva — našali se Fil.

Zaustavili su se pred jednom kućom koja je bila veća od ostalih.

— Ovo liči na hotel — reče Klara.

— Senjora, nije hotel ali ako tražite prenoćište onda ste ga našli — začu se iza njihovih leđa prijatan ženski glas.

Okretoše se i ugledaše jednu punačku sredovečnu Meksikanku.

— Da tražimo prenoćište... ako nije preskupo, ali otkud vi tako dobro govorite engleski — oslovi je Fil skidajući šešir.

— Ah, senjor, to je duga priča... o nekom drugom vremenu. Prenocište nije skupo a kako ste mi vi prvi gosti za poslednjih mesec dana ne smem da vas ispustim. Moram od nečeg da živim.

Sat kasnije Fil je doterao ko nje i smestio ih u prostranu štalu iza kuće. Onda se pridružio ženama.

— File da vidiš kakva nam je soba... u takvoj sigurno još nisi spavao. Ima i kupatilo. Sve!

Klara se radovala kao malo dete. Harison joj se osmehnu.

— Stvarno. Kad bi ovde mogao da nađeš posao mogli bismo ovde da osnujemo dom. Ali...

Meksikanka koja je nešto poslovala u uglu blagovaonice di

že glavu kad je čula o čemu govore. Htede nešto da kaže ali se predomisli i ode za svojim poslom.

Tek uveče dok su zajedno se deli za stolom ona poče da se izokola raspituje o Klari i Harisonu.

— Moj... muž i ja morali smo da napustimo Kaliforniju i potražimo sreću na drugoj strani. Imamo nešto para ali to nije dovoljno ni za farmu ni za ranč. Zato Fil traži posao brzo je govorila Klara stežući Harisona za mišicu. Možda vi senjora Karmelita možete da nam pomognete?

— Ne znam šta da vam kažem. Možda bih i mogla da se raspitam. Čime se senjor bavi?

Fil ukratko ispriča šta je sve radio.

— Da za vas muškarce najvažnije je da znate da pucate brzo i tačno. Pa videću šta mogu da uradim. Za sada ne mogu više da obećam.

Posle večere su se rastali i Harison ode za Klarom na počinak. Ni sam nije mogao da oceni koliko je vremena prošlo kada do njega dopre topot kopita jednog konja. Jahač se zaustavio baš ispred kuće. Fil, na učen na oprez polako se izvuče iz kreveta i priđe prozoru. Odmah je ugledao jahača. U

stvari video je veliki, crni sombrero okovan srebrnim ukrasima i zapazio je svetlucanje velikih srebrnih mamuza. Više nije mogao da vidi jer jahač otvori vrata i uđe u kuću.

Ovaj nije stranac u ovoj kući, zaključio Fil. Uostalom šta ja znam o ovoj ženi? Ništa. Možda je to njen ljubavnik. Odmahnu glavom i vrati se na počinak.

Pred samo jutro nad Santa Anu nadneli su se teški crni oblaci. Munje zaparaše nebo a gromovi najaviše oluju. Fil se odmah probudio. Jedva je uspeo da zatvori kapke na prozorima pre nego što ih nalet vetra ne pokida. Tog časa kao da se i samo nebo otvorilo. Si villo zore povuklo se pred olujom i tamnim oblacima.

Svuda u kući čulo se zatvaranje kapaka. Očigledno da je kuća senjore Karmelite bila na seljenija noću nego danju.

Ipak oluja nije dugo trajala. Za nepuna dva sata protutnjala je dalje a sunce je obasjalo na selje i njegove vodom i blatom prekrivene ulice.

Fil i Klara su sišli na doručak potpuno preporođeni. Od mor i nežnosti koje su izmenjali pre doručka ostavili su vidne tragove na njihovim licima.

— Vidim da ste lepo spavali — pozdravi ih Karmelita. Nadam se da vas oluja nije uplašila. Ovde je to uobičajeno u letnjim mesecima. Sada je na polju voda i blato. Ali žedna zemlja će svu vlagu da upija za sat dva i opet će sve da bude OK kako vi Amerikanci kažete.

Dok je govorila sa njima ne koliko puta je zagledala Harrisona kao da ocenjuje njegovu spremnost da prihvati svaki posao koji mu se ponudi.

— Senjor Harison, mislim da ću koliko sutra moći da vam kažem jesam li uspela da vam nađem nekakav posao. Dotle se još odmarajte.

*
* *

Sandens Kid je imao taman toliko vremena da zgrabi sedlo i pušku i uleti u jednu šupljinu u steni ispod koje je te noći zanoćio. Grmljavina koja je dopirala do njegovih ušiju kao da je dopirala i iz zemlje i sa neba: Kid se seti konja i psujući napusti sklonište. Na sreću životinja je pred naletom oluje potražila bezbednost bliže čoveku. Sandens zgrabi uzde i povuče konja za sobom.

Ušao je u sklonište taman kada su prve kapi kiše počele da padaju.

Munje su sve češće osvetljavale okolinu. Kidu se učini da se ona grmljavina ispod zemlje sada čuje još jače. Da nije možda zemljotres? Čuo je od Buča da to baš tako izgleda. Onda jedna velika munja obasja okolinu tako da se videlo kao po najvećoj mesečini. Kid širom otvori oči. Na nekoliko metara ispred sebe ugleda šumu govedih rogova. Izbezumljene životinje su jurile dok se njihova rika i tutanj kopita mešao sa grmljavinom gromova.

Stampedo?

Istog časa pored samog Kida i njegovog konja prelete silueta nekog jahača koji je podvris-kivao i praznio kolt u razjareno nebo.

Onda i stoka i jahači nestadoše negde u buri. Sada se čulo samo pljuštanje kiše. Kid protrlja oči kao da želi da se rasani. Pitao se da li je zaista video goveda i sablasne jahače ili mu se to sve samo pričini.

Pod svetlošću, sada sve ređih, munja još uvek je jasno na samo metar od sebe mogao da vidi otiske nekoliko stotina grla a možda i hiljadu. Gr-

mljavina stada zaista je bila velika.

Kid počeo da razmišlja otkud stoka u ovom kraju a još više u ovo doba noći? Da li je reč o nekom ranču sa čijih je pašnjaka stoka zaplašena olujom pobegla ili... ili je možda reč o kradljivcima stoke? Ovo drugo bilo je mnogo realnije. Ova kva noć bila je kao rođena za ljude s one strane zakona. Za kradljivce stoke pogotovo. Potera po onakvom vremenu bila je u startu osuđena na propast, a do ujutro kiša i vetar zamešće sve tragove.

Malopomalo kiša je jenjavala. Uskoro sasvim prestade i Kid na istoku primeti rumenilo sunca koje se sve brže probijalo kroz oblake. Imao je sreće da nađe onu šupljinu u steni jer svuda oko njega bila je prava poplava. Voda mora da je bila duboko najmanje tridesetak santimetara jer su samo vrhovi vlati trave provirivali ispod vode. Besan što je zarobljen ali ipak zadovoljan što se nije zatekao pod otvorenim nebom, Kid zapali cigaretu i povuče nekoliko dimova ne bi li se zagrejao. Možda je popušio polovinu cigarete kad primeti neko komešanje vode na sredini jezerceta. Malo po malo tamo se sve više uobličavao

vrtlog. Za nepunih tri minuta sva voda je nestala negde u pukotini skrivenoj travom. Sandens veselo podvrisnu a onda osedla konja i pojaha. Čak i on koji za razliku od Buča, nije umeo da uživa u lepoti prirode morade da prizna kako je posle noćasnje oluje sve nekako svetlije, lepše, obojenije i mirisnije.

Kada je posle dva sata jahanja izbio na jednu visoravan, stade da razmišlja da li da ide direktno na jug ili da ipak malo skrene prema istoku i pronade jedno od naselja o kojima mu je Buč toliko pričao.

Na kraju prevlada njegova želja da nešto popije i on okrete konja prema istoku. Negde oko podne ugledao je bele kuće Santa Ane. Možda bi pošao ravno u naselje da na jednom mestu nije ugledao trag mnogih kopita. Govedih papaka. Slika krda u nezadrživom trku i sablasni jahači ponovo mu izbiše pred oči. On zato odlučio da krene tim tragom. Ko zna možda sazna nešto što će mu kasnije koristiti. U svakom slučaju pozeleo je da sazna ko su bili oni jahači i čija je stoka koja je protutnjala preko njegovog logora. Uzdahnulo je bacivši još jedan pogled na naselje ali obećao samom sebi da

će još istog dana u nekoj kantini pošteno da se časti.

Trag stoke vodio je u blagom luku južno od naselja. Oni koji su gonili stoku očigledno su imali jasan cilj pred sobom. I još nešto. Stoka je veoma brzo okupljena i smireno je nastavila put, Kid je to jasno video iz tragova koji su sada bili ravnomjernije utisnuti u mekom zemljištu. Daleko ispred Kidovog pogleda teren se sve više talasao a u izmaglici na horizontu nazirali su se visoki bregovi Siera Madre.

Sanidens je jahao lagano. Imao je cilj pred sobom i sada nije žurio. Nekoliko puta pomisli na nepoznati par koji treba da nađe ovde u Meksiku, uhvati ga i vrati u SAD. Pomislio je i na Buča koji sada dreždi u zatvorskoj ćeliji, dosađuje se i lupa glavu gde mu se sada nalazi ortak.

— Možda sam mogao da se vratim nazad i napadnem zatvor. Samo, ko zna, možda bi onaj ludak stvarno smakao Buča pre nego što stignem do nje ga. Ne, ne. Ovako je bolje. Ne ka nas puste da mirno odjašemo i biću zadovoljan — pričao je Kid sam sa sobom.

Podne je davno prevalilo kada je ugledao ulaz u nekakav klanac. Trag stoke vodio je pra-

vo tamo. Kid zastade u senci stabala na ivici manje šume i poče da razgleda ulaz u kanjon. Ako je reč o kradljivcima stoke, mislio je, onda su negde gore iznad samog ulaza u kanjon morali da postave stražara. Ako je reč o običnim gonničima, u šta je sve više sumnjao, onda gore neće nikoga da primeti. Uporno je posmatrao teren a onda u jednom trenutku prema plavetnilu neba, za trenutak ugleda veliki sombre ro i sjajnu cev puške. Osmehnu se. Sada je znao šta se noćas desilo u oluji. Uzjahao je i krenuo prema Santa Ani.

*
* *

Oko podne tog dana Karmelita potraži Fila i Klaru. Našla ih je u malom vrtu pored kuće kako nešto šapuću.

— Izvinite, senjora i senjor, ali mislim da me vest koju vam donosim opravdava. Jedan moj rođak saopštio mi je da don Antonio Vargas Heredia traži odvažne momke koji bi mu pomogli da nešto stoke otera do Sonore. Plaća dobro i odmah. Fil skoči od sreće.

— Pa to je divno. Sonora nije tako daleko a posao je kao

stvoren za mene. Samo, rekoste da taj čovek traži odvažne ljude? Zašto? Zar očekuje opasnost na putu do Sonore?

— Ah, senjor, iako su ona divlja vremena po malo prošlost još uvek ima bandi koje lutaju zemljom i napadaju poštene ljude. Možda će put proći sasvim bezbrižno, a možda vas neko i napadne. Zato don Antonio traži odvažne momke — brzo objasni Karmelita.

Klara koja je prišla bliže uhvati Harsiona za ruku.

— File novac nam nije baš toliko potreban da zbog njega rizikuješ glavu — počeo odlučnim glasom, ali Karmelita joj upade u reč.

— Ja ne znam koliko vam je novac neophodan ali don Antonio dobro plaća. I još nešto. Ako mu se senjor Harison sviđi možda će mu ponuditi stalan posao. Vi odlučite — dodade i brzo nestade u vratima kuće.

Harison zapali cigaretu. Razmišljao je jedno vreme a onda odlučio.

— Mila, uzeću taj posao. Čula si i sama da je plata dobra a Sonora je tek na dva dana jahanja oдавде. Sa stokom možda tri. Pare nam trebaju, a neće biti prvi put da se sukobim sa opasnošću. Ništa ne bri

ni. Uostalom zar si zaboravila da sam dobar strelac. Hajde, nasmeši se biće mi lakše da odem.

Posle malog nećkanja Klara zaključio da je Fil već doneo odluku i samo klimnu glavom. Pet minuta kasnije Fil je već stajao kraj Karmelite.

— Kada će taj vaš rođak da dođe po mene?

— Brzo, samo se vi spremite. Odmah će on — uzvрати vlasnica čudne kuće i pozva nekoga iz dvorišta.

Brzo mu je rekla nekoliko rečenica na španskom i momak potrčao da posluša. Pola sata kasnije Fil je jahao sa nekim Meksikancem mrkog pogleda i ćutljivog kao stena. No njemu to nije mnogo smetalo. Najvažnije je bilo da je dobio posao. Primeti da se sve više udaljavaju od grada.

— Hej, prijatelju, ima li još dugo — upita.

Meksikanac samo odrečno klimnu glavom i pokaza prema bregovima u daljini. Kada su stigli na cilj momak se začudio što je stoka smeštena u klanacu. Iskusnim okom uočio je da na govedlima ima nekoliko različitih žigova, ali ništa ne reče. Uostalom nije ni imao koga da pita. Pored Meksikanca sa kojim je dojahao na okupu

su bila još dva vakerosa i jedan momak mršava lica i kose boje peska. Duž levog obraza protezala se crvenkasta sveža rana od noža. Fil sjaha i seđe nekoliko metara dalje od ostalih. Nije imao cigaretu da zapali a nije želeo da traži duvan od nepoznatih jahača. Dohvati jednu travku i počeo da je gricka. Dan se bližio kraju kada stražar sa ulaza u klanac dođe i reče da je vreme za pokret. Tada se uverio da ljudi oko vatre dobro znaju svoj posao. Stoka je brzo pokrenuta i uz tapkanje kopita i povremeno rikanje goveda pođoše na put.

Harison se osvrtao nekoliko puta ne bi li video nekog ko zapoveda jahačima ali uzalud. Jahali su čitavu noć i tek ujutro zaustavili su se pored neke rečice. Stoka je bila isuviše umorna da bi nekud odlutala a za to nije bilo ni razloga. Trave i vode bilo je u izobilju. Ljudi rasedlaše konje i pustiše ih na pašu. Kada se smestio uz jedno stablo Fil začu kako mu se neko približava iza leđa. Brzo je dograbio pušku i veštim pokretom ubaci metak u cev.

— Dobro je... gringo... sad vidim da don Antonio zna da izabere čoveka. Drži, ovo je za

tebe — reče mu Meksikanac koji ga je doveo u družinu.

Harison začuđeno pogleda pismo a onda ga brzo otvori. Unutra nije bilo mnogo teksta.

— Senjor, obavite ovaj posao kako valja. Vi ste moj predradnik. U ostale nemam poverenja, a nemam ni garanciju. Vaša garancija ostala je ovde. Ako posao obavite kako valja isplatiće vam se. Sve ostalo neće. Adios!

Fil oseti zebnju oko srca. Klara je ostala u naselju a taj don Antonio, ma ko bio, praktično je drži kao zalogu da će on Fil Harison za njega valjano obaviti posao.

Kada je pročitao pismo, Fil pozva onog mračnog momka.

— Prijatelju... ma kako se zvao... ovde piše da ja preuzimam komandu. Ali, zar taj don Antonio nema svoje ljude? Da li je uopšte ovo njegovo stado?

Meksikanac se nasmeja po prvi put.

— Ima on svoje ljude. Ja sam jedan od njih. Uzgred, ime mi je Felipe. A, što se stada tiče, pa ono je sada svakako don Antonijevo. Ti pa ziš na stado — ja na tebe. Jasnno?

Harison steže pesnice u ne-moćnom besu. Shvati da je

obuzet željom da brzo zaradi nešto para brzopleto dozvolio da ga uvuku u nekakav prljavi posao. Uz to, ucenjuju ga jedinim bićem koje voli.

— U redu, ljudi. Naspavajte se, jer uskoro krećemo da lje — reče i namače šešir na čelo.

Stado se kretalo sporo ali su ipak napredovali. Uveče su se ponovo odmarali a narednog jutra krenuli su u cik zore. Kada je sunce sasvim ogrijalo, Felipe mu pride.

— Homre, ja ne idem dalje. Oдавде идеš sam, ali ja te čekam. Javićeš se na ovu adresu i dobiti pare. Platićeš lju dima i ostaviti ih u Sonori. Na trag idemo samo nas dvojica.

Harison htjede prvo nešto da kaže, da upita, ali samo namače dublje šešir na čelo i krete za ostalima.

U grad su stigli oko podne, baš u vreme kada je za Meksiko kance počinjao najlepší deo dana — sijesta. Od tog popodnevnog odmora niko i ništa nije moglo da ih otrgne. Dremao je gde je ko stigao ili mogao. Harison je s teškom mukom uspeo da razdrema jednog uličnog spavača i upita ga za čoveka čije je ime imao napisano na cedulji. Čovek mu mrzovoljno pokaza rukom na ve-

liku građevinu od kamena. Spavač ga međutim više nije čuo. Utonuo je u slatki san.

Harison je smeo da se zakune da ga niko ne vidi. Pa ipak gđno se varao. Nekoliko pari očiju motrilo je na njegovo kretanje.

Brzo je okončao posao, dobio vrećicu sa parama i krenuo u pratnji još dvojice momaka nazad do stoke. Kada su goveda smeštena u koral na železničkoj stanici Fil krete prema gradu.

Tada ih je ugledao.

Trojka u prašnjavim pohabanim odelima stajala je tačno na njegovom putu. Zastao je za trenutak, osvrnuo se ne verujući da čekaju baš njega. Ali, pozadi više nije bilo nikoga osim prašine koju su goveda podigla.

— Hombre, imaš nešto što je naše. Brzo daj kesu s novcem više je režao nego što je izgovarao reči na lošem engleskom jeziku onaj odrpanac iz sredine.

Fil nije bio od juče. Znao je da ovde razgovor ne pomaže. Ako izgubi novac izgubiće Klaru, a to nije želeo ni po koju cenu. Lagano sjaha i dok je spuštao nogu na tle glatko istrže pušku iz futrole kao da je igračka. Kada je stao sa obe

noge u prašinu cev puške već mu je bila naslonjena uz kuk.

Njegov potez za trenutak po koleba trojicu napadača. Ali čim njemica da ih je bilo trojica na jednog brzo im povрати samouverenost.

— U redu, hombre, ako želiš na taj način da se otarasiš novca — i života, tvoj problem. Ščepajte ga — dreknu isti odbranac.

U trenutku kada su njihove šake, zgrčene kao kandže orla koji se obrušava na žrtvu, dohvatile drške koltova Fil ispalio prvi metak u govornika i istog časa se baci u stranu. Sledeći metak ispalio je tren kasnije a za njim i treći.

Napadači su ostali nemi. U stvari jedan od njih uspeo je da ispalio hitac dok je padao ali ispalio ga je u svog mrtvog ortaka. Harison polako ustade i priđe im bliže. Nije morao da proverava. Sva tri hica nepogrešivo su pogodila cilj. Momak uzdahnu. On je bio strelac čak izvanrednan ali do sada nikad nije ubio. Ranio je nekoliko puta razbojнике dok je bio pratilac poštanskih i drugih kola, ali nikada nije ubio.

Stajao je na razbojištu čeka jući da se neko pojavi ali uza lud. Pucnjava očigledno nikog nije uznemirila. Okrete se i

ugleda ljude sa kojima je dojahao. Upravo su mu okretali leđa i krenuli svaki na svoju stranu. Oni su dobili platu i za njih su i stado i Harison bili prošlost.

Fil se vrati do konja i krete na mesto sastanka sa Felipeom. Meksikanac ga je čekao pod jednim drvetom i nije bio sam. Pored njega sedeo je krupni brkajlija i veselo mu namigivao.

— Bravo, hombre, čuo sam sve. Don Antonio će biti veoma zadovoljan. Mislim da se nećeš pokajati što si došao u Meksiko.

Fil samo odmahnu glavom. Otpio je malo vode, pustio konja da se izduva a zatim reče.

— U sedla, idemo nazad.

— Hej, gringo, polako. Više ne naređuješ ti. Sada sam ja ponovo gazda. Idemo kad ja budem rekao.

Harison ga prostreli pogledom i uzjaha.

— Ja idem sad, a ti kreni kad želiš. Da ne brineš, idem pravo u Santa Anu.

Felipe besno opsova i uzjaha konja. Priča koju je čuo pre nekoliko minuta opominjala ga je da sa ovim gringom mora da bude oprezan. Kad don Antonio odluči šta će dalje sa

njim doći će onda i njegovih pet minuta.

*
* *

Sandens Kid s mukom podiže glavu sa drvene ploče kafanskog stola. Potiljak ga je boleo, usne su mu bile suve a iz stomaka mu se dizao kiselkast i ljuti ukus tekile. Huknu kad je konačno uspeo da podigne glavu. U uglu nedaleko od mesta na kom je sedeo spazi dva zagrljena starca kako blaženo hrču.

Polako je ustao i prišao šanku načinjenom od dve debele daske postavljene preko tri sanduka. Lupi rukom po njima i odmah opsova jer zvuk koji je sam proizveo u njegovoj omamljenoj glavi odjeknu kao grmljavina. Najzad se pojavi nekakva mršava devojka.

— Si senjor?

— Viski, konjak, bilo šta osim tekile!

— Sori senjor, samo tekila — procvrkuta devojče.

Kid napravi gadljivu grimasu on ipak dohvati pruženu flašu sa mutno žućkastom tekucinom. Zatvorio je oči i primorao sebe da proguta dobar gutljaj. Stresao se kao pokislo

pseto i pogleda devojku koja se kikotala.

— Dobićeš dolar ako mi kažeš gde mogu da se okupam — reče prozukulim glasom.

Devojka ga pozva prstom da krene za njom. Iza kuće ugleda veliko bure. Podiže upitno obrve i devojka potvrdno zakli ma glavom. Otrčala je u kuhinju i za nepunih pet minuta bure je bilo napunjeno. Devojka se nije ni pomerila kad Kid počeo da se svlači. Za trenutak je oborila pogled kad je skinuo i poslednju krpicu sa sebe a onda priđe i počeo da ga trlja velikim komadom sapuna od čijeg mirisa se Kid sav naježio.

Iz bureta je izašao kad je voda postala hladna. Drhtao je ali se osećao bolje. Mnogo bolje. Čak toliko dobro da je otpio još jedan gutljaj tekile pre nego što je flašu razbio i obližnji zid. Dade devojci bogatu napojnicu, štipnu je za obraz i najzad izađe na ulicu. Posle kraće šetnje shvati da baš nije morao da uleti u prvu kantu, ali sad je za kajanje bilo kasno. Dva puta je prošao pored kuće senjore Karmelite. U drugom prolasku ugleda Meksikanku koja je nešto pričala sa Klarom pa se začudi otkud jedna Amerikanka u

ovoj selendri. Pošto se nikada nije dvoumio kada su žene u pitanju on se vrati nekoliko koraka i kada ga žene pogledaše on uljudno skide šešir i nakloni im se.

— Ne želim da vam smetam, dame. Hteo sam samo da pozdravim zemljakinju u tuđini — reče veselim glasom.

Klara mu se kratko nakloni, ali Karmeliti kojoj su plavokosi gringos bili najveća slabost u životu, oseti kako joj žilama prolaze žmarci. Brzo ustade i priđe niskom zidu.

— Oh senjor, pa to je divno. Senjora će se zaista radovati ako dođete i podelite sa nama čaj ili kafu.

Nekoliko trenutaka kasnije Kid se obre u prostranoj blagovaonici nameštenoj sa puno ukusa. Snebivajući se prihvati šolju sa čajem koju mu Karmelita pruži probadajući ga pogledom svojih užarenih crnih očiju.

— Možda biste želeli i nešto drugo osim čaja? Konjak, viski... samo recite.

— Pa konjak bi sasvim odgovarao... uz čaj — uzvрати Kid i osmehnu se blaženo kad žena spusti pored njega na sto čić kristalnu flašu gotovo nenačetu.

Konjak je bio izvanredan te Kid brzo zameni šolju sa čajem za kristalnu čašu punu konjaka. Žene su uglavnom pričale a on je odgovarao na njihova pitanja.

— Kojim poslom ste se vi zatekli u našem malom mestu? — upita Karmelita.

— Oh, nikakvim, znate ja sam ukleta lutalica. Jašem tako bez cilja — reče šeretskim glasom.

— Ne verujem vam. Jedan kabalero kao vi ne može da bude skitnica — zavodljivo mu namignu Karmelita.

»Da znaš, sestro, šta sam ne verujem da bi se tako smejala«, pomisli Kid ali glasno reče.

— Putujem ovom zemljom, divim se njenim lepotama i uživam.

— Ovde... mislim napolju... nema baš mnogo lepote. Samo surova zemlja i ništa više. Da, po neka zmija i škorpija čak i na dve noge — javi se Klara.

— Ali draga, gospođo, pa i ta surovost koju pominjete ima svoju lepotu. U svakom slučaju sastavni je deo prirode. Ali, pustimo sad to. Vi ovde živite?

— upita je Kid.

— Ne tu sam privremeno. Moj... moj muž treba da zavr-

ši neki posao za rođaka senjore Karmelite, a onda idemo dalje u Sonoru... ili još dalje na jug — reče Klara nesigurnim glasom što natera Kida da bolje otvori i oči i uši.

Uzdržao se da dalje zapitkuje. Nije želeo da je prestraši, jer bilo mu je jasno da se ona plaši svakog nepoznatog čoveka. Proveo je sa ženama još iz vesno vreme a onda ih uljudno pozdravi.

— Bio bih vam zahvalan ako mi preporučite neko pristojno mesto... neki hotel?

— Da li je ova kuća za vas dovoljno pristojna? — prošaputa Karmelita i pride mu sasvim blizu.

Iako mu nisu izmakli uspaljeni pogledi ove punačke sredovečne koke, Sandens ipak nije očekivao ovako otvoren poziv. Pogleda u Klaru kao da u njenim očima traži odgovor.

— Mister naša domaćica vodi ovu kuću koja je neka vrsta hotela. U svakom slučaju jedina je pristojna kuća ovde — obavesti ga Klara.

— Ah, tako, onda je to druga stvar. Dakle senjora dobili ste još jednog gosta i obožavaca — nakloni se Kid galantno na preveliku Karmelitinu sreću.

Iste noći ni malo se nije izne nadio kada je osetio toplu i glatku kožu njenog tela kako se gotovo bešumno uvlači pod njegov pokrivač.

*
* *

Fil Harison je bio u stanju da bez prestanka jaše do Santa Ane, ali je znao da je njegovom konju potreban odmor. Zato je kada je noć pokrila predeo oko njega i Felipea sjahao i njih dvojica bez reči začas urediše logor. Uskoro se na vatri kuvala kafa a Felipe je podgrejavao dve konzerve — poslednje koje su imali u bisagama.

— Sutra ćemo da nadoknadimo sve ovo — reče prvi put tog dana i glas mu je zvučao gotovo prijateljski.

Fil ništa nije rekao. Nalio je kafu u dva lončeta jedno pružio Meksikancu a zatim se naslonio na neki kamen.

— Hombre ti znaš kakvu si stoku gonio za Sonoru? Ja znam da ćeš za to biti dobro nagrađen. Mnogo više nego oni dripci koje si ostavio dole u Sonori. Ako pristaneš don Antonio će...

— Felipe ne interesuju me takvi poslovi. Ni ovaj ne bih

uzeo da sam znao o čemu se radi. Čim se vratimo uzeću moju ženu i idemo dalje — preseče ga Fil.

Felipe počeo tiho da se smijulja. Kad ga Fil preseče pogledom on reče suvim glasom.

— Gringo iz Santa Ane ne može niko da ode ako ga don Antonio ne pusti. Isto tako niko ne može u njoj da ostane duže od jednog dana. Moraćeš NJEGA da pitaš za odlazak.

Posle tih reči Meksikanac se potpuno posveti grahu u tanjiru i toploj kafi u lončetu. Kada je završio obrok on obrisao tanjir peskom, kao i lonče, a zatim se uvi u čebe i okrete Harrisonu leđa.

Ono što je upravo čuo sasvim je dotuklo Fila. Da je bio sam... ali ovako, sa Klarom na leđima morao da smisli nešto zaista pametno i izvuče se iz zamke u koju je upao. Da li da se pravi kako pristaje da radi za tog prikrivenog meksiškanskog bandita pa onda iskoristi zgodnu priliku i pobegne, ili da odmah pokuša sa bektvom pod okriljem prve pogodne noći? Sa tim mislima ostao je budan do duboko u noć.

Kada su rano narednog jutra nastavili put bio je umoran, ne ispavan i tmuran kao jesenje nebo u Nebraski.

— Ej, hombre vidim da noćas baš nisi mnogo spavao. Nisi u pravu, nemaš razloga da brineš. Lepo poslušaj moj savet i počni da radiš sa nama. Vićećeš, isplatiće se. Ima don Antonio i druge poslove, gore kod vas gringosa. Tamo bi mu stvarno bio od koristi. Uopšte ne znam zašto se duriš, kao da je toliko važno na koji način zarađuješ. Juče si ubio onu trojicu desperadosa kao od šale, a sad izigravaš sveca. Hajde hajde — neprekidno je govorio Felipe.

Dabome, sad imaju još jednu činjenicu više da me ucnjuju. Ali ono je bila samoodbrana — težio se Harrison u sebi.

Samoodbrana?

A, gde su mi svedoci da sam pucao u samoodbrani? Ko zna gde su oni ljudi sa kojima sam jahao i koji su sve videli?

I tako dok su prelazili kilometar za kilometrom Fil se sve više mirio sa sudbinom da će morati još neko vreme da radi kao najamnik za tog don Antonija.

Konačno, nisam ja ni krao ta goveda niti mi je neko rekao da su ukradena. Tačno, momče, tačno, ali ti si to od početka slutio!

Mučio se Harison, govorio sam sa sobom, lupao glavu ali sve uzalud. Zamka koju su mu namestili i u koju je tako nepromišljeno uleteo, bila je zaista čvrsta. Bio je toliko okupiran njom da više uopšte nije mislio na Reja Kolemama, na bekstvo iz Kalifornije.

Kasno tog popodneva primetio je da jaše nepoznatim krajem. Obuzet sopstvenim mislima prepustio je nesvesno Felipeu da vodi.

— Felipe, zar nismo zalutali — upita konačno?

— Ne, amigo, nismo. Idemo na hacijendu don Antonia. Tako je naređenje. Sećaš se, imaš nešto što je njegovo — uzvрати Felipe.

Tek tada Fil se seti kožne ke se pune para i mehanički dodirnu kesu koju je držao u ne drima.

— Don Antonijo će biti zadovoljan tobom jer njegove stvari nosiš tako blizu srca — pecnu ga Meksikanac.

Kada su najzad stigli u jednu prostranu dolinu Fil ugleda veliko imanje okruženo visokim, kamenim zidom i u sredini prostranog dvorišta kuću dostojnu doseljeničkih španskih porodica, Hacijenda don Antonija Vargasa Heredije je to u stvari i bila, samo što on nije

odavno bio ni plemić ni pošten čovek. Čak je i ono »don« ispred imena sam sebi dodellio.

Oko imanja nije video stoku. Tek kada su se ispeli na jedan brežuljak on ugleda pedesetak prekrasnih konja koji su čak i sa ove daljine mamili poglede. Fil zastade i zviznu od oduševljenja.

— Si amigo, si, kod don Antonija je sve prvoklasno. Ma kažem ti ja još ćeš ti da budeš srećan ako me poslušаш — iskoristi Felipe trenutak da ga još jednom zavrbuje.

Njihov nailazak odmah je primećen i jedan od slugu koji su se muvali oko ulaza u hacijednu požuri da o tome obavesti predradnika. Ovaj odmah pohita u kuću i javi don Antoniju da Felipe i gringo stižu.

Antonio Vargas Heredia uopšte nije ličio na razbojnika. Šta više imao je sasvim prijatno lice na kome su blistala dva crna oka. Bio je obučen u stilu bogatih Meksikanskih zemljoposjednika. Pojas sa oružjem nije nosio. Glas mu je bio blag a pokreti odmereni. Međutim oni koji su bili u prilici, ili bolje rečeno neprilici, da ga vide lju tog znali su da te duboke crne oči znaju da prosnu munje a blagi glas da se pretvori u preteću grmljavinu Kod njega nije

bilo milosti. Svaka njegova odluka bila je konačna i jao onom ko bi se drznuo da ne poslušao.

Kada su sjahali i predali uzde čisto obučanim štalaskim moćima Harison počeo da otresa prašinu sa odela ali ga Felipe pozva i pokaza mu rukom na jednu omanju kuću.

— Amigo operi se, a ako želiš možeš i da se presvučeš. U onom ormanu ima dosta odeće. Znaš don Antonio ne trpi neuredne i prljave — dobaci i sam skidajući od puta prljavu odeću.

Petnaestak minuta kasnije, opran i obrijan, obučen u čistu košulju i prsluk Fil se osećao sasvim dobro. Sada je jedva čekao da upozna tog neobičnog čoveka — pauka u čiju je mrežu uleteo. Kada se našao u prijatnoj hladovini velike sobe u centralnoj zgradi pomisli da je zalutao u kuću nekog plemića.

Slike takvih kuća video je još nekada davno po knjigama. Sobe su bile iskićene slikama predaka, primercima starog oružja, vazama i svim onim sitnicama koje ukazuju na poreklo, ukus i obrazovanje vlasnika. Fil se i nehotice nasmejao kada se setio kome sve ovo sada pripada. Očekivao je da će nje njegov domaćin u ovakvom ambi-

jentu ličiti na slona u staklarskoj radnji. Međutim, kada se njegov domaćin pojavio i srdačno ga pozdravio — ostao je zatečen.

— Drago mi je da sam upoznao svog novog čoveka od poverenja. Da, da nemojte se čuditi. Nisam ja tek tako odlučio da vas uzmem. Moja rođaka dona Karmelita mi je o vama rekla sve najlepše — i vidim nije se prevarila — govorio je omanji čovek sedih zalizaka, veoma prijatnim glasom.

Harison nije znao kako da se ponaša. Zar će taj čovek tako prijatne spoljašnosti da ga ucekuje, kroji mu budućnost kako se njemu sviđa? Da bi kako-tako isplivao iz situacije i dao sam sebi vremena da se snađe Harison izvadi kesu sa novcem i pruži je svom poslodavcu. Don Antonio prihvati kesu i nehajno je spusti na komodu.

— Zar nećete da proverite? — upita Harison.

— Zašto? Zar smatrate da je to neophodno? Pa vi ste to sva kako već učinili. Bolje dođite da se okrepite. Imam odličnog vina — pozva ga don Antonio.

Dok je on pijuckao Felipe izmeni nekoliko pogleda sa njegovim domaćinom, a nekoliko trenutaka kasnije Felipe ispriča o

svemu onome što se dogodilo na putu.

— Molim vas prijatelju... ili ako više volite da vas oslovljava vam vašim imenom, mister File Harisone, dozvolite da vam se odužim na odgovarajući način. Dakle molim vas da ovo primite i shvatite kao znak moje zahvalnosti — reče don Antonio pružajući mu malu kesu od crne kože u kojoj zazvečашe komadi kovanog novca.

— Ali... — počeo Fil — ja sam već plaćen, odnosno platilićete mi za moj posao. Ne vidim razloga...

Bogati Meksikanac ga ućutka pokretom ruke.

— Kada jednom postanemo prijatelji neću više morati da vam zahvaljujem na ovakav način. Za sada neka bude ovako. Hajdemo sada za sto, imamo još mnogo toga da se dogovorimo. Moja rođaka mi je rekla sve o vama i vašoj... hm, ženi.

Filu bi krivo što se Klara verovatno već ispovedila onoj ženi, ali tada se seti da je i on bio lakoveran pa samo odmahnu glavom.

Nešto kasnije uz dobar obrok dok Antonio između ostalog reče.

— Vi ste verovatno primetili da su goveda koja ste za

mene oterali u Sonoru i prodali obeležena različitim žigovima. Možda su i kradena. Ne znam, ali najverovatnije da jesu. To nije tako važno. Ja sam ih kupio za male pare a prodao duplo skuplje. To uostalom rađe i mnogi cenjeni rančeri. Ovde na granici to je običan posao. Međutim, za vas imam mnogo ozbiljnije stvari. Radi li biste za mene u SAD. Imam ja gore puno poslova a jedan takav čovek biće mi od velike koristi. Naravno, mahom ćete biti na putu ali ovde ćete živeti, zajedno sa senjorom Klarom. Imaće sve udobnosti i nećete morati da brinete.

Dakle, to si ti smislio, štrečnu se Fil ali se dobro čuvao da se ne oda. Samo je neodređeno klimnuo glavom i nastavio da jede.

Polu sata kasnije u odaju stupi jedan sedokosi čovek i glavom pozva Felipea. Ovaj ustade i priđe mu. Minut kasnije Felipe priđe don Antoniju i nešto mu šapnu.

— Senjor Harison izvinite za trenutak. Nešto treba da završim. Vi samo nastavite. Vraćamo se za pet minuta — reče on Harisonu i napusti prostoriju.

Fil sačeka malo pa onda ustade i priđe prozoru. U dvorištu

ugleda dvojicu naoružanih konjanika koji su između sebe, lasom vezanog, držali nekog momka. Lice mu je bilo izubijano a košulja na grudima okrvavljena. Don Antonio priđe vezanom reče mu nekoliko reči a zatim dade znak konjanicima da ga odvuču u dno dvorišta. Momka postaviše uza zid. Nije ni pokušao da pobegne. Mirno je gledao kako jahači skidaju puške sa ramena, nišane i povlače okidače.

Fil sačekao malo pa onda ustasli »gde sam ja ovo upao«.

Kada je primetio da se Felipe i don Antonio vraćaju on požuri da sedne na staro mesto.

Kao da se ništa nije dogodilo dvojica Meksikanaca zauzeše svoja mesta i obed se nastavio.

— Videli ste, sigurno šta se desilo. Odaje vas bledilo na licu. Onaj čovek je zaslužio svoju kaznu, verujte mi. To je i sam znao. Videli ste kako je mirno primio. Ne volim da me varaju ili još gore da me izdaju moji rođeni ljudi. To ne mogu nikome da oprostim. Ali, molim vas neka vas to ne uzbuđuje — govorio je tihim glasom.

Međutim Filu nije izmakao pogled u očima prosedog boga-

tog bandita dok je govorio svojim milozvučnim glasom.

Kada je ručak bio gotov Fil reče:

— Ja bih sada pošao u Santa Anu. Znaete moja žena me čeka i verovatno već brine...

— Nema potrebe prijatelju. Vaša žena će koliko večeras biti ovde sa nama — uzvрати don Antonio kroz osmeh.

VI

Kid se pažljivo pomeri ne želeći da probudi Karmelitu ali ga ova odmah jače prigrli.

— Nema potrebe da žuriš ke rido — reče mu na španskom. Možeš ovde da ostaneš koliko hoćeš. A, kada ti dosadi potraži ćemo neko drugo mesto.

— Šta će da pomisli tvoja američka prijateljica kad vidi da te nema, ili ako te vidi da izlaziš iz moje sobe?

— Ah, ona je preokupirana svojim mužem, ako joj je on uopšte muž — nastavi Karmelita i naleže se preko Kida. Znaš sve mi se čini da su njih dvoje neki odbegli ljubavnici ta fina gospođa Klara i onaj njen dugajlija Fil Harison.

Kid se trže.

— Šta je, da ga ne poznaješ... ti pistolero?

— Poznajem... o ne, samo mi se ime učinilo poznato. I zašto si me nazvala pistolerom? Da li to na španskom znači revolveraš — tobože iščuđavao se Sandens?

— Slušaj lepotanko, imam ja već dosta iskustva sa momcima tvog kova. Čak i sa dvadeset metara prepoznala bih u tebi dvonožnog vuka, ili tigra, sve jedno. Ti si pravi revolveraš i to ne jedan od onih jevtinih, trećerazrednih. Nisi čak ni drugorazredni. Ti si lepi moj prva klasa.

— Prva klasa?

— Da prva klasa. U svemu — prošaputa Kamelita i ugrize ga za uvo.

— Hej polako, navikao sam na to uvo i voleo bih da ga nosim još koju godinu — pobuni se Kid i iskoči iz kreveta.

Ustade i Karmelita i ostade da stoji nasred kreveta. Njeno zrelo telo sačuvalo je začuđujuću svežinu koju čak ni neko liko suvišnih kilograma nije moglo da pokvari. Bokovi su joj bili obli i zategnuti a koža na nešto debljem stomaku sijala je kao svilu. Grudi su joj bile velike i okrugle ali su uprkos težini stajale prkosno pravo. Duga crna kosa padala joj je niz leđa.

Kid se okrete i dobro je pogleda. Nije se trudila da sakrije ni najintimniji deo tela.

— I, kako ti se sviđa to što vidiš? Hajde reci, nemoj samo da buljiš kao neki đaćić — podsmehnu se Karmelita.

— Lepa si, đavolice i ti to dobro znaš.

— Pa zašto onda napuštaš tu lepotu? Gde žuriš?

— U pravu si — dobaci Kid pa pošto iz kristalne flaše otpi dobar gutljaj on sikoči na krevet na kome ga je žena čekala čitavim svojim bićem.

Tek mnogo kasnije, negde pred podne probudio se. Karmelita više nije ležala kraj nje ga. Na jastuku i izgužvanoj postelji počivao je samo još miris njenog tela i parfema.

Sandens se brzo obukao i na pustio sobu. Stigao je samo da vidi kako Klara nešto objašnjava Karmeliti a zatim napušta kuću. Ispred vrata video se samo veliki točak nekih laganih kola ili kočije. Kada je Kid došao do vrata i stao iza Meksikanske kola sa Klarom već su odmicala niz ulicu.

— Moja zemljakinja nas napušta?

— Zar je tebi to važno? Ide da se nađe sa mužom koji sada radi za mog rođaka don Antonia — objasni žena.

— Možda bi i meni mogla da nađeš neki posao kod tog tvog rođaka. Ionako sam utanjio s parama — namignu Kid.

— Ja sam tu ako ti ustreba ju pare... samo moraćeš dobro da se pokažeš — nedvosmisleno mu uzvрати Karmelita.

— Ne draga ja te... usluge ne naplaćujem. Da si tražila da nekog ubijem za tvoj račun, ili da nekog opelješim na kartama to mogu, ali od jedne dame da uzmem pare, e to ne može.

Kada je pomenuo iznajmljivanje kolta Karmelitine oči bljesak. Zato odmah nastavi.

— A, možda bi tvoj rođak iznajmio pistolera kakav sam ja, šta veliš?

Žena je ćutala. Umesto odgovora uhvati ga pod ruku i po vede u blagovaonicu. Pošto su se dobro najeli ona iznenada reče.

— Možda u tvom pitanju i ima nečeg. Najbolje bi bilo da pođemo na hacijendu don Antonia i sam čuješ njegov odgovor. Ja samo znam da je uvek nalazio posla za sposobne ljude. Tako je zaposlio i Klarinog dragana, onog Harisona.

Možda je njemu prodao ona dokumenta za koja čak nemam pojma ni na šta se odnose, razmišljao je Kid. Možda je stva-

rno najbolje da pođe na tu hacijendu i osmotri izbliza i don Antonia i svoju lovinu — Fila Harisona. Samo nebo poslalo ga je u Santa Anu. Da nije to liko želeo piće verovatno bi pro mašio i našelje i dvoje begunaca. Moraće to da kaže Buču i jednom zauvek natera ga da mu ne prebacuje kao greh piće.

— Važi kerida, idemo kad ti već tako kažeš — saopšti on svoju odluku Karmeliti.

Kada su sat kasnije izašli ispred kuće laka kola u koja su bila upregnuta dva konja već su čekala. Kid ipak ode do sta je i odande dovede svog konja osedlanog. Ništa ne govoreći on ga zaveza iza kočije a onda se de pored Karmelite i dohvati uzde..

— Senjora, na koju stranu — reče ozbiljnim glasom.

Meksikanka pokaza prema iz lasku iz Santa Ane a onda kre nuše na jugozapad.

*
* *

Klara je jedva čekala da stigne na hacijendu i vidi Fila. Uzalud je ispitivala crnpu tog vozača. On je samo odrečno klimao glavom govoreći je dnu istu rečenicu »non compre-

nde». Na kraju je odustala i posvetila pažnju predelima kojima su prolazili. Kao da je želela da zapamti svaki kamen, svaku udolinu ili uzvišicu.

Fil Harison je čekao na sredini dvorišta u društvu jednog omanjeg, vitkog, prosedog čoveka. Čim je sišla iz kola ona mu pojuri u susret i obisnu mu se oko vrata.

— Oh dragi... živ si... čitav si. Toliko sam brinula. Sada je sve u redu — govorila je ljubeći ga u lice, oči, usta.

Don Antonio ih je jedno vreme posmatrao hladnim pogledom a onda, kada su se umirili on se široko nasmeja i priđe.

— Ljubav tako lepe i nežne žene samo potvrđuje da se u pogledu vas, senjor Harison, nisam prevario. Senjora dozvolite da se predstavim. Don Antonio Vargas Heredia. Smatrajte da ste ovde u svom domu.

Klara se ljubazno nakloni. Ovaj čovek je bio zaista i uglađen i prijatan. Međutim, kad se okrenula ugledala je Filovo namršteno lice. Bila je u nedoumici.

Tek čitav sat kasnije našla se sa Filom nasamo u odajama koje su im bile namenjene. Pre nego što su se oprostili od ljubaznog domaćina on im reče.

— Senjor Harisone, odmori-

te se dan-dva a onda ćemo da razgovaramo o poslu.

— File šta nije u redu? Vidim po tebi da te nešto muči. Reci molim te. Meni se naš do maćin čini veoma učtivim, ali ti izgleda znaš nešto više?

— Da on je ljubazan, uglađen, prijatan, velikodušan. Ali izgleda da na silu želi da nas ovde zadrži. On je običan desperado koji se krije iza ove hacijende i svoje uglađenosti.

— Desperado? On...?

— Da draga moja, a ja sam mu uleteo u zamku kao neka glupa muva u paukovu mrežu. Ona stoka koju smo gonili bila je ukradena. Ko zna kakve mi sad poslove sprema.

— Ali dragi zašto ga ne odbiješ. Hajde idemo iz ovih sto pa sa ovog mesta.

— Ne razumeš, Klaro. On me ucenjuje. Mene će da šalje da mu završavam poslove a te be će da drži ovde kako bi bio siguran da ću da se vratim.

Klara Koleman tek tada shvati u kakvoj su se situaciji našli. Pokri usta rukama i sede na prvu stolicu. Fil se nervozno šetkao po sobi.

— Znači prepušteni smo na milost i nemilost ovom groznom čoveku — reče posle izvesnog vremena menjajući savim mišljenje koje je stekla

prilikom prvog kontakta sa don Antoniom.

Harison je uopšte nije čuo.

— Da sam znala... mogla sam onog opasnog čoveka da za molim da nam pomogne. Ali nisam ni slutila. A, on je možda već odjahao dalje.

Fil zastade. Čuo je poslednje reči i sada zatraži da mu Klara sve objasni.

— I samo zato što je imao kolt za pojasom ti misliš da je neki opasan momak?

— Ne dragi... ne mogu to da ti objasnim. Ima nešto u njegovim očima što ukazuje na to da je opasan. On je borac, razumeš. Pokreti su mu neka-ko mačji, šeta kao tigar a one zeleno plavkaste oči hladne su kao led.

— Čak i da je opasan, da je i sam Vajat Erp ništa nam ne vredi kad više i ne znamo gde je. Ne, ovo ću morati sam da rešim. U svakom slučaju pokušaćemo čim se ukaže prva pogodna prilika.

Ostatak dana proveli su u pričanju o svemu i svačemu dok nisu zaspali jedno kraj drugog.

Fil nije mogao da odredi koliko je vremena prošlo. U svakom slučaju u sobi je bio mrak kada je na vratima njihove so-

be odjeknulo kucanje. Skoči sa kreveta i otvori vrata.

— Senjor, don Antonio vas moli da sa senjorom dođete na večeru. Stigli su i gosti — reče sedokosi sluga i ode.

— Ko je to bio? — upita Klara ustajući.

— Posluga. Zovu nas na večeru. Stigli su i neki gosti. Hajdemo, ionako nam drugo ne preostaje.

Kada su nešto kasnije ušli u blagovaonicu zatekoše oko stola pored don Antonija lepu Karmelitu i Sandens Kida kog Harison nije poznavao. Kada ga ugleda Klari zaigra srce i ona brzo došapnu Filu.

— To je on!

Harison se zagleda u Sandensa koji je upravo ustajao od stola kao pravi džentlmen. Prvo što je ugledao bio je pojas sa koltom. To je izgleda tek tada primetio i don Antonio jer reče:

— Ah, senjor Longbaf pa ovide ste među prijateljima. Šta će vam kolt?

— Izvinite — nasmeja se Kid i raširi ruke — čovek vremenom stekne navike kojih se teško oslobađa. Bez ovog prijatelja u futroli ja se osećam neka me izvinu dame, kao go. Ne želim da vređam vašu gostoljubivost, ali ovako sam naivkao.

I Harisonu nije trebalo mnogo da shvati kakav je momak taj plavokosi revolveraš, nije uopšte sumnjao da je plavokosi baš to, i neka nada počeo da mu se javlja u duši. Možda će uspeti da ga nagovori da pomogne njemu i Klari. Odmah je promenio i raspoloženje. Sada je bio vedriji.

Večera je potrajala dugo a onda se žene povukoše u drugu sobu a muškarci zasedoše za kartaški sto.

— Mi ovde igramo neke druge igre, međutim ja volim i vaš poker. Dakle, hoćemo li jednu prijateljsku partiju — upita don.

Kid jedva dočeka a Harison neodređeno sleže ramenima.

— Ako je reč o parama, ništa ne brinite. Pa vi ovde sada imate neograničene kredite, senjor Harisone — obrati mu se don Antonio.

Kid se veselo nasmeši.

— Ako nije tajna, šta čovek treba da uradi pa da ovde dobi je neograničen kredit, senjor Antonio?

Meksikanac ga kratko odmeri pa brzo, uz namešteni osmeh reče.

— Ah, senjor Longbaf, ima toliko poslova koje čovek može da uradi. Na primer...

— Na primer da nekog ubije ili pokrade — ubaci Kid i dalje se smeškajući?

Don Antonio se uozbilji. Hladno je odmeravao Kida. Fil ga je takođe netremice posmatrao. Don najzad progovori.

— Što da ne, senjor Longbaf? Eto moj budući prijatelj senjor Harison ubio je pre neki dan trojicu mangupa koji su hteli da opljačkaju nešto što pripada meni a što je bilo povereno njemu. Ako ste spremni da za mene potegnete taj kolt od koga se ne razdvajate — lako ćete i vi steći pravo na kredit koji sam ponudio senjor Harisonu.

— Koliko iznosi vaš »kredit«, senjor?

— Dovoljno da bezbrižno živite, recimo, do kraja života.

— Hvala, to bi mi bilo dovoljno.

Nešto kasnije počeo da igraju. Kid je igrao lagano više se zabavljajući nego što je kombinovao nakon završene igre.

Kid je još neko vreme ostao za stolom uživajući u zaista izvanrednom konjaku. Fil mu je pravio društvo ali nije pio. Ne koliko puta zausti da upita Kida ko je i šta traži ovde ali je svaki put odustajao. Međutim Kid je uhvatio te neodlučne po

glede i pokušaje. Ipak odluči da i dalje čeka.

— Prilično brzo ste iznajmili svoj kolt, mister — najzad ne izdrža Fil.

Kid je i dalje ćutao. Malo ga začudi toliki gnev u glasu ovog kradljivca vladinih papira.

— Pa, koliko čujem ni vi ni ste baš mnogo okolišili. Ja sam pitao kolika je ponuda a vi ste ono što ste imali već unovčili — uzvratiti Kid tihim glasom.

Sada je bio red na Filu Harisonu da se začudi.

— Ne znam o čemu pričaš, stranče.

— Ako ti ne znaš — onda, recimo, ne znam ni ja. Mislio sam zemljaci smo u tuđoj zemlji pa bi mogli da sarađujemo, ali ako ti ne znaš o čemu govorim onda neka ti bude.

Ove reči još više zbuniše Harisona.

Nije znao na šta cilja ovaj plavokosi prokletnik. Zato odlučio.

— Slušaj te mister ako vas nešto interesuje onda pitajte otvoreno. Slušam vas.

— U redu. Gde su papiri koje si ukrao sudiji Kolemanu?

Na pomen sudijinog imena Harison skoči od stola.

— Papiri... Kolemanu... ne mam pojma o čemu pričaš, st-

ranče. Ništa ja nisam ukrao Kolemanu. Ništa...

— Sudija tvrdi nešto drugo. Zato te je i ganjao sve do Nju Meksika.

Fil Harison se trže. Još jednom zagleda Kida. Zar taj momak maločas nije pitao koliko može da zaradi ako iznajmi svoj kolt? Da nije... gospode, možda je on Kolemanov najamnik. Od te pomisli Fil oseti jezu niz kičmu.

— Ti... ti radiš za Reja Kolemmana?

— Taman posla. Radio sam uglavnom za sebe ali ni u najvećoj stisci ne bih radio za zakon. To pre svega važi za ljude poput onog naduvenka sudije Reja Kolemmana — odbrusi Kid.

Harison za trenutak oseti olakšanje. Odluči da se poveri Kidu. Za nekoliko trenutaka ispriča mu celu priču, odnosno ono što je doživeo od kako je stigao u Santa Anu.

— Još jednom ti ponavljam, stranče, nisam ništa ukrao Kolemanu. On me mrzi i to je sve.

— Ali zašto te mrzi?

— Zato što sam ja pobegla sa Filom, eto zašto. Zato što sam mu konačno okrenula leđa i pošla sa čovekom kome ni je dorastao ni u kom pogledu

— javi se Klara koja je čula poslednjih nekoliko rečenica njihovog razgovora.

— A, ko ste vi gospodo?

— Ja sam Klara Koleman... žena Reja Kolemmana ali ne još dugo. Razvešću se ovde u Meksiku i udati za Fila.

Sada kada je našao ljude od kojih je zavisio život njegovog jedinog prijatelja Buča Kasidija odmetnik odluči da je vreme za akciju.

— Znači i ovde ste praktično zarobljeni. Pa, ako ste raspoloženi za bekstvo, onda da ne odugovlačimo — reče Harisonu.

— Misliš da pokušamo, odmah?

— Što da ne. Svako je vreme dobro. Po meni što pre to bolje. Krenućemo još noćas. Najbolje negde pred zoru, tada su i stražari najumorniji i najmanje paze. Ja ću da pripremim konje a vas dvoje budite spremni. Moraćemo brzo da jašemo. Da li će gospođa izdržati? — obrati se Kid Filu.

— Ništa ne brinite za mene. Izdržaću sve samo da se izvučemo odavde — javi se Klara.

Kid pogleda na sat. Bližila se ponoć.

— U redu hajdemo sad na počinak. Kad budem krenuo po konje probudiću vas. Laku noć.

Nije sačekao da vidi njihovu reakciju. Znao je da ga Karmelita željno očekuje. I zaista čim je ušao u sobu žena navalila na njega.

— Polako devojkco, čitava noć je pred nama — pokuša on da se odbrani.

— Nije... polovina je već prošla... dugo sam te čekala Sada ćeš da platiš — dahtala je Karmelita kidišući na njegovu odeću.

Dva sata kasnije malaksala spavala je dubokim snom. Ni je se ni pomerila kada je Kid pomerio sa svojih grudi i ustao iz kreveta. Obukao se za tren oka, opasao kolt i napustio sobu. Hodnik je bio prazan. Osvetljavala ga je samo mesečina koja je dopirala kroz prostranu verandu. Brzo je stigao do vrata sobe u kojoj su spavali Fil i Klara. Tek što je kucnuo a vrata se otvoriše. I Fil i njegova dragana već su čekali obučeni.

— Stranče, nabavi mi neko oružje. Moje je ostalo kod Felipea — zamoli Fil.

— O. K. Usput ime mi je Hari — uzvрати Kid i pokazao im da krenu za njim.

Tiho su se išunjali iz kuće. U dvorištu je vladala mrtva tišina. Kid im pokazao gde da se sakriju a sam nastavi prema

staji koju je video još kada su on i Karmelita stigli na hacije ndu. U dvorištu nije nikoga sreo. Lako je ušao u staju i počeo da sedla tri konja.

— Hej... šta to radite... senjor — začu glas iza leđa u trenutku kada je poveo konje.

Brzo se okrenuo i ugledao bu novnog štalskog momka koji je spavao u jednom od boksova. Umesto da se zbuni Kid ga pozva rukom da pride. Kada je momak prišao on mu pruži uzde a onda ga brzo raspali drškom kolta po glavi. Čovek se bez glasa sruči na zemlju. Kid ga uhvati za noge i uvuče u prvi prazan boks i smesti ga ispod jasli.

Oprezno je provirio kroz stajaska vrata i proverio da li se situacija u dvorištu izmenila. Još uvek je svuda okolo vlada la tišina. Znao je da kod kapije dežuraju dva stražara. Prišao je mestu na kome su ga čekali Fil i Klara.

— Uzjašite i čekajte na moj znak. Onda pojurite — i ne zaboravite da povedete i mog konja — opomenu ih.

Harison samo klimnu glavom. Pomože Klari koja se tresla što od hladnoće što od straha, da uzjaši a onda počeo da prati Kidovo kretanje.

Ovaj je oprezno koračao vo deći računa da na nešto ne naleti i uzbuni stražara. Kada je jednog trenutka shvatio da su ga primetili on podiže ruke kao da se tegli. Izvadi cigaretu iz džepa zapali je a onda krete pravo prema njima.

— Zdravo momci, baš je sve že. Nisam više mogao da spavam. Jeste li za po cigaru — reče prijateljski i pruži im kutiju.

Nepoverljivi stražari su ga prvo podozrivo gledali ali kad ugledaše kutiju punu smeđih cigara osmehnuše se i obojica prideše. Sada su puške držali ispod ruke. Kid ih pusti da se posluže a onda im pruži šibice. U trenutku kad su palili cigare on jednog tresnu nogom među noge pogodivši ga u najbolnije mesto a drugog gotovo delić se kune kasnije raspali koltom po slepoočnici. Kada su pali on ih udari još po jednom a zatim mahnu šeširom Harisonu da krene. Lako je otvorio kapiju.

Fil potera konje u trk. Izleteli su iz dvorišta kao tanad. Kid u trku uskoči u sedlo i oni pojuriše niz travnatu dolinu koja se pružala pred njima.

Iako su već prilično odmakli Kid začu kako neko u dvorištu viče. Uskoro se oglasi i puška koja je pozivala na uz-

bunu. On se okrete. Desetak upaljenih baklji i fenjera kretalo se po dvorištu. Ličili su na svíce.

— Sad se dobro držite. Pratite me i trudite se da ne zaostanete. Uskoro ćemo dobiti pratnju.

Za to vreme u dvorištu je nastao pravi metež. U prvi mah niko nije znao ko je napao stražare. Štalski momak nije pre toga video Kida pa je jedino mogao da kaže kako ga je napao neki visoki gringo. Tek kada se Karmelita probudila i videla da nema Kida — shvatiše ko je napadač. Kada je i Felipe saopštio da su Harison i njegova žena nestali sve je postalo jasno.

Van sebe od besa što su mu tako lako izmakli don Antonio naredi da streljaju oba stražara a zatim dade znak Felipeu da okupi ljude.

— Idi i dovedi ih. Žive ako možeš, a ako ne onda samo njihove glave.

To je bilo sve. Njegov glas nije dopuštao nikakav razgovor ili ubeđivanje. Felipe samo klimnu glavom i uskoro njegov gromki glas počeo da odjekuje dvorištem.

Nije prošlo više od petnaestak dvadeset minuta a grupa od deset jahača, do zuba naoru-

žanih, čekala je na znak za polazak. Felipe dojuri na konju i u trku im dade znak da ga slede.

Čovek koji je jahao pored Felipea nosio je u ruci upaljenu baklju i pomno je pratio sveže utisnute tragove. Lako je razlikovao tragove konja koje su jahali begunci. Bio je to iskusni tragač i nije mu smetalo što su tragovi bili pomešani sa mnoštvom drugih tragova.

— Felipe, polako kreću prema severu — obavesti svog vođu.

— To sam i mislio. Idu prema granici. U redu, hombres, sada znamo na koju ćemo stranu. Ošinite konje — naredi pa i sam podbode svog velikog vrana.

Troje begunaca takođe je jurilo punom brzinom. Kid je za Klaru i Fila izabrao doista rasne životinje tako da su lako držale korak sa njegovim ridanom kome je odmor od tri dana sasvim povratio snagu i svežinu.

Sunce je već milovalo prirodu svojim blagotvornim zracima kada Kid zaustavi konja na jednoj visoravni. Naredi svojim pratiocima da sjašu i puste konje da se izduvaju. Sam krete naviše i ispenetra se na jednu kosinu sa koje se pružao

pogled sve do horizonta. U prvi mah nije ništa video, a onda primeti zbijenu grupu jahača koja izbi iz jedne udoljice da bi odmah potom nestala iza nekog brežuljka. Sačekao je malo a onda jahači ponovo izroniše pred njegove oči. Izbrojao je jedanaest gonilaca. Kretali su se brzo, ali još uvek su bili daleko. Kid oceni da će i oni uskoro morati da zastanu ako misle da ih konji daleko odnesu. Vratio se do zaljubljenog para i saopštio im ono što je video.

— Da nastavimo odmah — upita Harison koji je prećutno prepustio Kidu vođstvo.

— Ne. Odmorićemo konje još malo. Po onome kuda jašu čini se da ne idu baš našim tragom ali pravac im je svakako dobar. Oni ovaj kraj poznaju bolje nego mi. Moraćemo da pazimo.

Polu sata kasnije nastaviše bekstvo. Vreme je sve sporije odmicalo. Kid više nije tačno znao koliko je vremena proteklo od kako je video gonioce. Nekoliko puta je skretao u stranu peo se na stene ali nikoga nije mogao da vidi. Međutim negde oko podneva shvati da su krenuli pogrešnim putem. Ispred njih isprečila se gotovo

okomita stena nalik na ogroman zid.

Kid tada shvati zbog čega gonioци nisu striktno pratili njihov trag. Znali su da postoji samo jedan put prema granici.

— Moraćemo da se vraćamo. Nema nam druge — reče i odmah okrete konja.

Sada je budno motrio na teren ispred sebe. Plašio se klopke. Međutim jahali su bez ikakvih smetnji puna dva sata. Kada su izbili na ravan teren koji mu je bio poznat on odahnu. Sva mesta koja su mogla da posluže kao klopka ostala su za njima. Ništa mu nije bilo jasno ali nije hteo da razbija glavu time. Još jednom su sjahali da odmore konje. Taman su posedali kad sa svih strana počeo da odjekuje pušca na paljbu. Kao da je dolazila iz zemlje.

U stvari baš tako je i bilo. Felipe se pokazao dobar ratnik pustinja kao da je Apač. Iskoristio je stari trik pustinjaških Indijanaca i naredio svojim ljudima da se ukopaju a zatim ih je zakamuflirao. Sam se sakrio iza neke omanje stene. Hteo je da naredi paljbu čim je ugledao begunce ali kada su se ovi zaustavili on sačeka da siđu sa sedla.

Klara vrisnu kad je jedan kuršum okrznuo po mišici. Harison joj priskoči dok je Kid potegao kolt i zapucao prema mestu na kom je provirio jedan od skrivenih strelaca.

— File drži konje inače smo propali — doviknu Harisonu.

Ovaj posluša i istovremeno istrže pušku iz Kidovog sedla. Klara mu priđe i prihvati uzde.

Jedan od konja se tog trenutka sruši na zemlju pogođen posred čela.

— Lezi iza njega — doviknu Harison Klari pa i sam zauze busiju iza konjskog trupa.

Kid je ispaljivao metak za metkom i polako se povlačio prema paru iza svojih leđa. Sada mu je bilo lakše jer je zapucao i Fil Harison, a taj momak je zaista pucao nepogrešivo. U nekoliko skokova Kid se nađe kraj njega. Dok je izbacivao prazne čaure i u ležišta stavljao nove metke Kid reče Filu.

— Ne vidim im konje. Mora da su negde napred. Možda će biti najbolje da probamo da se probijemo. Čini mi se da smo ih prepolovili i sada su mnogo oprezniji. Hajde da zapucaamo još jednom i vidimo koliko ih ima — i gde se kriju.

Uskoro njih dvojica ponovo zapucaše. Ovog puta Felipeovi momci počеше polako da se izvlače iz svojih rupa tražeći bolji zaklon. Kid izbroja petoricu ljudi. Nastade kratka pauza. U tom intervalu negde napred iza grupe stena sa leve strane od mesta na kome je ležao Kid začu rzanje konja i nervozno tapkanje kopita po kamenom tlu. Odmah je pokazao Filu na tu stranu. Sada su se i oni i njihovi gonci našli u pat poziciji. Niti su Meksikanci njih videli niti su dvojica begunaca videli svoj cilj.

Minuti počese sporo da se vuku. Kid je postajao sve nervozniji. Najviše što je mrzeo bilo je čekanje. Zato je polako provirio iza ubijenog konja ali ništa se nije dogodilo.

— Ja ću da krenem na onu stranu gde se nalaze konji a ti me pokrivaj — reče Filu i krete pre nego što je ovaj uspeo da protestuje.

Trčeći u cik-cak gotovo je stigao do gomile kamenja iza koje su se krili konji i njihovi čuvari kad ga Felipe prime ti. Odmah naredi paljbu i usijano olovo kao roj razbesnelih stršljenova poče da zuji oko njega opasno blizu. Da bi bolje nišani Meksikanci počese da se pridižu iz svojih zaklona

i to pruži priliku Filu Harisonu da još jednom dokaže da mu u gađanju iz puške zaista nadaleko nema pretnca. Trojica Meksikanaca glavom platiše svoju hrabrost a ostala dvojica i Felipe brzo se povukoše.

Za to vreme Kid iskoči pred zbunjenog stražara. Ispalio mu je metak u stomak pre nego što je ovaj uspeo da podigne karabin koji je držao pod miškom.

Sandens brzo izabra konja za sebe a ostalima nožem iseče kaiševe na sedlima. Brzo je uzjahao i pojurio prema mestu na kome su ostali Klara i Fil.

— Skačite u sedla, ja ću da vas štitim — doviknu im i u mestu okrete konja.

Harison gotovo ubaci Klaru na konjska leđa a zatim i sam uzjaha.

— Nastavite pravo napred, ja ću da pazim na one gore.

Fil samo klimnu glavom, natuče šešir na oči i mamuznu konja. Za tren oka projurili su bojištem i nestali iza okuke. Kid tada podviknu konja i pojuri za njima.

Felipe svestan da mu plen izmiče ispred nosa iskoči iz zaklona — i nalete na hitac koji je Kid ispalio okrenuvši se da pogleda gde su progonitelji. Le

po je video kako se Meksikanac hvata rukama za grlo i pada na kolena. Okrenuo se i svu pažnju posvetio terenu preko kog je njegov konj sve brže jurio.

Čitav sat trojka je jahala prema severu ne progovorivši ni reči. Konačno Kid dade znak da stanu. Opet je on bio taj koji je pronašao osmatračnicu sa koje je proveravao da li ih neko prati. Uzalud je desetak minuta buljio u daljinu. Nikoga nije bilo za njima. Uostalom Kid je tako nešto i očekivao. Kada je ubio vođu potere znao je da će ostali, pogotovo posle onakvog stradanja, da odustanu od dalje potere.

— Otarasili smo ih se — oba vesti on Fila i Klaru.

Ovi radosno povikaše. Odmarali su se gotovo čitav sat u hladovini retke šume a onda Kid ustade.

— Hoćemo li dalje? — upita.

Klara i Harison se pogledaše, a onda Fil reče po malo se snebivajući.

— Hari, mi ne bismo nazad. Hvala ti na svemu. Bez tebe ne bismo uspjeli da se izvučemo. Za nas nema mira u Državi dok je Rej Koleman živ, to i sam znaš. Zato mislim da ćemo ovde da se oprostimo sa

tobom. Ipak ćemo da okušamo sreću negde u Meksiku.

Dok je to govorio on priđe Kidu i pruži mu ruku. Kid se osmehnu i prihvati ruku, ali is tog trenu raspali Harisona nogom u stomak. Dok ga je ovaj zbunjeno posmatrao on poteže kolt i raspali ga njime po glavi. Fil pade onesvešćen.

Zaleđena od straha i ne shvatajući šta se to zbiva Klara je stajala nema širom otvorenih usta. Kid brzo sveza obojenog momka a onda se obrati Klari.

— Gospodo, molim vas da budete razumni inače ću i vas morati da vežem.

Klara je tek tada reagovala. Bez razmišljanja poteže mali kolt koji joj je Fil dao i ispali metak. Međutim kako je pucala prvi put u životu njen hitac odlete visoko preko glave Sandens Kida. Ispalio je još tri hica ali svaki je za po metar i više promašio odmetnika. Kid je sada već stajao kraj nje. La kim pokretom istrže joj oružje iz ruke i stavi ga sebi u džep. Izvadi zatim iz drugog džepa komad kožnog remena pa i njoj sveza ruke.

— Sami ste to tražili. Hajde idemo dalje — dobaci i podiže je u sedlo.

U međuvremenu i Fil je došao sebi. Očima punim mržnje i čuđenja istovremeno, posmatrao je Kida.

— Ti... ipak radiš za Reja Kolemmana, zar ne? — upita.

Kid ga prvo podiže u sedlo stavi mu uzde u ruke a onda i sam uzjaha. Tek tada ih pogleda i reče im.

— Da se razumemo. Protiv vas dvoje nemam ništa protiv. Isto tako ne radim za sudiju, ali on drži u zatvoru mog jedinog prijatelja. Ucenio me je. Imam taman toliko vremena da prekosutra ujutro budem u Magdaleni sa vama — živim ili mrtvim — inače će moj ortak da završi na konopcu. To je sve. Sad idemo.

I tako trojka nastavi put prema granici i još dalje prema malom naselju Magdaleni.

Činilo se da su Fil i Klara izgubili svaku nadu i volju da se dalje bore sa sudbinom. Jahali su rezignirano pa su čak i međusobno malo govorili.

Trećeg dana izjutra bili su nadomak Magdaleni.

*

* *

Buč Kasidi se brzo oporavljao od teške povrede. Za ovih deset dana koliko je prošlo od kako se rastao sa Kidom rana

mu je sasvim zarasla pa je već uz pomoć štapa polako koračao po ćeliji. Doktor ga je nekoliko puta posećivao i oduševljavao se napretkom njegovog oporavka.

Dolazio je i sudija Koleman i to sve češće kako se bližio dan Kidovog povratka. Ono što je čitao u njegovim očima Buču se sve manje dopadalo. Bio je sve više siguran da sudija neće do kraja poštovati njihov dogovor. Verovao je da će nje gov verni drug i ortak biti do voljno oprezan i da će izbeći eventualnu zamku.

Osvanuo je i poslednji dan koji je Kid imao na raspolažanju. Buč oseti neku zebnju u grudima. Taman je ustao kad u hodnik ispred njegove ćelije banu sudija u pratnji šerifa Mortona.

— Pa, momče, osvanuo je možda tvoj poslednji dan — reče sudija pakosnim glasom. Ako se tvoj ortak ne pojavi do podneva ti ideš na vešala.

Buč ga samo okrznu pogledom i zagleda se u šerifa. Bilo je očigledno da se čuvaru zakona ne sviđa ponašanje sudi je. On je doduše mnogo razbojnika ubio, neke poslao na vešala ali ni jednom nije pretio niti se naslađivao njegovim

mukama. Ovaj sudija radio je baš suprotno.

Dva sata kasnije Buč začu neki razgovor u kancelariji. Jedan od glasova učini mu se poznat.

— To je on. Kid se vratio — reče poluglasno dok ga je pomoćnik Piter Morison začuđeno posmatrao.

I zaista nekoliko minuta kasnije u pratnji šerifa Nortona Kid uđe u hodnik.

— Zdravo, pametnjakoviću, kako se osećaš — pozdravi ga Kid.

— Odlično dečko. Samo falio si mi ti i svež vazduh.

— Ne brini idemo uskoro. Uspeo sam da obavim posao — nastavi Kid i priđe mu sasvim blizu.

— Kide — prošaputa mu Buč sasvim tiho. Čuvaj se sudi je, ja mu ne verujem.

— Ne brini, Buče, nisam ni ja od juče. Uostalom zar sam džabe godinama jahao sa najpametnijim, najlukavijim odmetnikom Zapada?

Nešto kasnije u kancelariju u kojoj su sada sedeli Kid i šerif banu i Rej Koleman.

— Jeste li je našli? Mislim jeste li ih uhvatili? Gde su? Gde je Harison, Pričajte, čoveče! — vikao je sudija.

Tek tada šerif je čuo da po-

red lopova državnih papira postoji i neka žena. To je i Kidu bilo jasno i zato počeo.

— Uhvatio sam ih, sudijo. Tu su u blizini. Tek kada moj ortak bude slobodan videćete... svoju ženu i Fila Harisona.

— Šerife, uhapsite ovog čoveka. Smesta! — naredi Rej Koleman. Naterajte ga da kaže gde su oni begunci, a onda ćemo i Buča i ovog ovde Kida Sandensa predati dželatima!

Šerif ustade sa svoga mesta i htede nešto da kaže.

— Ni reči, šerife. Zar ste mislili da ću ovako okorele bandite da pustim na slobodu. Još vi ne znate ko je Rej Koleman.

»I ne znam«, pomisli šerif.

Kid je sedeo mrtav hladan. Kao svaki kockar on je adute čuvao za finale, poslednje licitiranje.

Izvadio je sat pogledao ga i vratio u džep.

— Imate još pola sata da stignemo do mesta na kome se nalaze zarobljenici. Njihovom čuvaru rekao sam da ih tačno za pola sata od ovog minuta pusti na slobodu — ako se ja ne pojavim. Dakle?

Pogodak je bio pun. Posred mete.

Koleman počeo da grize usne. Najzad uz dubok uzdah naredi šerifu da izvede Buča.

Pošto je video da je Kid razoružan počeo da smišlja drugi plan. Nekoliko minuta kasnije u pratnji šerifa i njegovog pomoćnika, sudija Rej Koleman krene za Kidom i Kasidijem. Građani su ih zbunjeno posmatrali ali niko ništa nije rekao. Možda su mislili kako šerif prati sudiju i zarobljenike na voz. Niko nije pojma imao da je Sandens Kid deset dana bio na slobodi.

*
* *

— File mogli smo da pobegnemo. Zašto da reskiramo. Zar ti veruješ onom odmetniku?

— Verujem mu, Klaro. I on je verovao nama kada nas je oslobodio i dao mi pušku. Ti to ne razumeš. Taj momak je po mom ukusu i da nije tebe rado bih jahao sa njim i njegovim ortakom. Takvi ljudi su sve ređi. Takvo prijateljstvo...

A, evo kakva se scena odigrala tu nadomak Magdalene pola sata pre nego što je Kid stigao u zatvor.

Pošto su ugledali prve kuće naselja u daljini Kid je sjahao i prišao Filu.

— Već sam rekao da protiv vas nemam ništa. Moj prijatelj, jedini kog imam zavisi od toga da li ću da vas predam

sudiji ili ne. Sada od vas zavisi šta će da bude. Imam plan koji bi mogao da uspe. Ako hoćeš da mi pomogneš...

Brzo su se dvojica muškaraca dogovorili o svemu i Kid je odjurio u grad.

— Eno ih idu — obavesti Fil Klaru koja je sedela pod jednim visokim hrastom.

Kada su prišli na dvadesetak metara od hrasta Kid reče ostalima da se zaustave. Šerif je držao na nišanu Buča.

Sandens sa sudijom siđe s konja i pređe još nekoliko koraka.

— U redu sudijo. Sada neka šerif pusti Buča a ja ću da kažem mom čoveku da pusti vašu ženu. Važi?

Rej Koleman, bled u licu sa čudnim sjajem u očima samo klimnu glavom.

— U redu, pošalji ženu — viknu Kid neodređeno.

Istog časa krenuo je i Buč ne silazeći sa konja. Pomoćnik šerifa Nortona neryozno je stiskao pušku ali šerif dade znak da se smiri.

— Pite ništa da nisi uradio bez mog naređenja. Baš ništa. Jasno?

Pomoćnik samo klimnu glavom.

Kada je Buč stigao do Kida ovaj mu dade znak da produ-

ži. Klara je za to vreme stajala ispred Kolemmana i drhtala.

— Pusti sad i čoveka viknu Kid i Harison se pojavi.

Koraćao je nekako čudno držeći desnom rukom ukrućenu desnu nogu.

— Sada ću da te pitam poslednji put — počeo sudija ne gledajući Fila. Hoćeš li da se vratiš sa mnom ili ne?

— Nikada... nikada više, ćuješ li. NIKADA!!!

— Onda ću oboje da vas ubijem — vrisnu Rej i poteže kolt ispod kaputa.

Fil povika Klari da legne ili se skloni.

Povikao je i sudija ali Rej nikoga nije čuo. Drhtavom rukom stezao je dršku kolta upečenog u grudi Klare Kolemman svoje izgubljene žene.

— Kad nisi moja nećeš biti ni njegova — reče i nateže otponac.

Klara se sruši onesvešćena. Istog trenu, kada je sudija Koleman spustio ruku da joj ispali metak u glavu planuše dva hica. Jedan je ispalió šerif Norton a drugi Fil Harison.

Oba kuršuma nepogrešivo su pogodila.

Fil baci pušku i pritrča Klari. Za to vreme Kid se neprijetno izgubi prema šumarku u kome ga je čekao Buč.

Šerif Norton u pratnji Pitera Morisona priđe pogođenom sudiji. Pravio se da ne vidi Ki da kako zamiče među drvećem.

— Ovaj je gotov — reče sudija i ustade sa zemlje.

Prišao je Harisonu i Klari koja je polako otvarala oči. Ka da je ugledala Filla ona se osmehnu.

— Šta je bilo... gde je on?

— Sve je gotovo draga, sada smo slobodni. Zar ne šerife — upita Harison gledajući u sudiju.

Bio je svestan da je ubio jednog sudiju i to pred očima šerifa. Pa ipak nadao se nečemu. Ni sam nije znao čemu.

— Da, slobodni ste mister. Ovaj ovde ide na moj račun. Vi ćete samo da potpišete zapisnik u mojoj kancelariji. To će učiniti i ostali učesnici ovog događaja.

Tada Harison ustade i pogledom potraži Kida i njegovog ortaka.

— Gde je moj... prijatelj?

— upita šerifa.

— Vaš prijatelj? A ja sam mislio da vas je... uostalom ni je ni važno. Dosta će biti i vaš dva svedočenja.

— Baš je čudan taj momak... taj Hari — reče Fil dok je koraćao pored šerifa prema salunu pošto su sat kasnije sve formalnosti oko pogibije sudije Reja Kolemmana bile okončane.

— Hari? Koji Hari? — upita šerif.

— Onaj plavokosi što me je dovukao iz Meksika.

— Taj Hari zove se, ili je bar poznat, pod imenom Sandens Kid...

— On? Sandens Kid? Pa onda je onaj drugi...

— Buč Kasidi? Da, mister Harisone, Buč Kasidi.

— Pa oni su odmetnici, kako ste im dozvolili da odu?

— Zašto? Zar biste više voleli da sam ih uhapsio ili naredio pomoćniku da ih pobije?

Harison zastade za trenutak.

— Taman posla... to mi nije ni na kraj pameti. Samo mi slio sam vi ste šerif a oni su odmetnici i to poznati...

— Hajde da ih zaboravimo i zalijemo kraj ove priče.

Fil Harison samo klimnu glavom. U sebi je mislio sasvim drugo.

Ti ih zaboravi šerife. Ja sva kako neću. U to mogu da se zakunem.

K R A J

U SLEDEĆEM
BROJU

STAZA BEZ
POVRATKA

